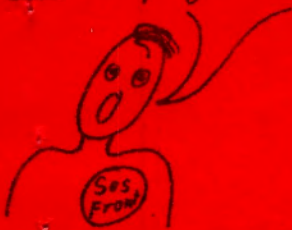

4. mai

nr. 4-84

"Sørge lig, men sann historie fra virkeligheten på en NSU-konferanse h-81"

Vi må innse at vi ikke
får mer penger fra Staten...

Vi må drive litt
NYTENKNING!

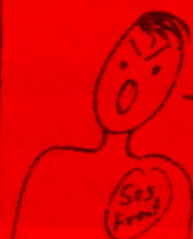
Behovsprøvd tilbakebetaling
i stedet for stipend
kan være et realistisk krav...

Da trenger jo ikke staten
å betale mer, vi kan
heller lå tannleger...

og annet privilegert
rask betale - de
fortjener å få
det verre!

Dessuten er jeg
sjøl snart ferdig-
utdannet

INN H O L D

- 5.3 Bætningsdebatter:
 - Kommunistisk bevissthet? Depresjon og
lure løsnings
- 5.7 Kommunistisk studentforbund - ukommunistiske
medlemmer
- 9 Om bætninga
- 10 NKS er virkelig ute av buss!
- 14 Simsalababa... vitenskap eller tryllekunst
- 16 Hva med å lære litt av Volda?
- 21 Universitetet som språkundertrykker
- 22 Til vedtektsdebatter - om kvinnekvotering
- 24 Hvorfor kvinnekvotering
- 24 Hva Bonnie & Clyde ikke har forstøtt
- 27 Vi trenger både et prinsippprogram og et handlings-
program om studentpolitikk
- 29 Aldri mer IK?
- 32 Studentkampen er legitim!
- 38 Vekke med laga betyr vekke med NKS
- 40 Sosialismevetakt fra sentralstyret
- 45 Prinsippprogrammet - hva nå?

BEKLAGER DEN TEKNISKE KVALITETEN PÅ DETTE, SAMT
ØRRIGE NR. AV 4. MAI.

I KAN BARE OPPVISE OM AT RESULTATET ER DET BEST
mulige UT FRA DE EKSISTERENDE RAMMEBETINGELSER!

VIKTIG MELDING: DELTAKERE PÅ FORBUNDSKOLEN TRINN 1
MÅ RETURNERE RU-HEFTET I POL. ØK. ELLER KR. 20.-
SNAREST, DERSOM DETTE IKKE ER GJORT.

BEKRETNING 65

DEBATTEN

KOMMUNISTISK BEVISTHET ?

Depresjoner og lure løsninger.

Det er ikke lett å være et revolusjonært studentforbund. Mange NKS'ere synes det er et stort gap mellom det organisasjonen burde klare og det den får i tilfald. I forrige 4. maj kom disse frustrasjonene særlig klart fram: Vi er ikke proffe nok, NKS synes ikke, det er håpløst når studentene er alle på andre steder enn på faget (?) Jeg vil i dette innlegget argumentere for at det å sette opp manglende kommunistisk bevissthet som største problem i NKS i bestefall er en måte å unngå å sette navn på konkrete problemer.

Jeg er også for å høyne den kommunistiske bevissheten. Men det å sette dette som største problemet til NKS får ingen konsekvenser før man setter opp retningslinjer for korrigering. Om man sier at viktige problemer er for svak politisk ledelse, svekking av grunnorganisasjonen, dårlig kaderføstring osv., ser vi at dette er problemstillinger som samtidig forteller noe fornuftig om hva som må korrigeres. Men merkelappen manglende bevissthet - fører oss ikke videre. De i Oslo som står for at dette er det viktigste problemet for NKS, foreslår også tiltak som jeg er sterkt imot. "Bonny & Clyde vil sette igang omfattende interne diskusjoner på hva som skal være vår funksjon og oppgaver i dette samfunnet. De sier også: "At vi kan ikke løse eksterne problemer uten å løse våre egne først". Med min kjennskap til NKS i Oslo, og særlig til mitt eget lag mener jeg at dette er en dødslinje.

Hvilken organisasjon diskuterer vi

Før vi diskuterer hovedproblemet og tiltak er det nødvendig å være enige om hva som kjennetegner NKS idag. De fleste revolusjonære kommunistpartier i Vest-Europa har gått i oppløsning. Dette uttrykker sjølvsagt at det er vanskelig å være ml-er i Vest-Europa idag. Samtidig mener jeg at det å drive NKS er mye vanskeligere enn å drive AKP/RV. I AKP er det ikke nødvendig å fornye hele medlemstallet hvert 3-4 år. Spørsmålet om verving/skolering i klassikerne/fostring blir for NKS noe som må løses for å overleve hvert nye år. Det er et stort arbeid bare det å verve nye folk og utvikle disse til kommunister. Generasjons-skifte som nå kommer betyr i tillegg at folk som har vært med i ml-bevegelsen før de kommer med i NKS så og si blir borte. Til nå har det sittet folk i sentralstyret med 8-10 års fartstid. Disse blir nå borte.

Hva utvikler en kommunistisk bevissthet

Folk blir ikke kommunister den dagen de melder seg inn i NKS. Kommunist blir man først etter å ha deltatt i en kommunistisk organisasjon og klassekamp over tid. (Jeg mener IKKE at gamle medlemmer nødvendigvis er bra kommunister. Det er mulig å degenerere. Vil disse i hovedsak nye medlemmene utvikle seg til kommunistere om "NKS nå setter igang en omfattende intern diskusjon om hva som skal være vår funksjon i dette samfunnet"?)

Det er umulig for en nyinnmeldt å forstå hva som skal være NKS oppgave i samfunnet uten først å få tilegna seg mye av vår grunnleggende teori og en stor forståelse for hvordan dette samfunnet faktisk virker. En slik forståelse kan man derfor ikke få i løpet av noen måneders interne diskusjoner. De fleste vil bruke flere år. Det å finne svaret på hvordan den revolusjonære bevegelsen skal fungere i dagens Norge vil AKP sikkert bruke år på å utvikle. NKS må sjølvsagt være med på å utvikle en slik politikk, men vi kan på grunn av medlems-sammensetninga aldri bli noen fortropp her !

Det å utvikle seg til kommunist krever: 1) Teoretiske studier - diskusjon

2) Praksis i klassekampen. Dette

kan bety aksjoner, diskusjon mrd studie-kamerater, offentlige diskusjoner med sos-fronter og reaksjonære.

For intellektuelle tror jeg det med praksis i klassekampen er spesielt viktig. Vi trenger å drive dagskamp for å tilegne oss klassestandpunkt og KLASSEHAT. Et argument for å drive dagskamp er jo at massene skal lære hvem som er venn og fiende. Dette trenger NKS'ere å lære sjøl også. Det er vaksine mot revisjonisme å se at sos-fronter ødelegger aksjonen vi driver med. Folk som har sittet i aksjonskomiteen på studentbyen og har opplevd å bli dolka i ryggen av sos-front har en ballast som gjør det vanskelig å gli over i sosialdemokratiet enn de som kun har diskusjoner bak seg om revisjonismens rolle. Med den klassemessige tilhørigheten mange av oss vil få, trenger vi all den vaksine vi kan skaffe oss. Bonny & Clyde sier at vi ikke kan løse eksterne problemer uten å løse våre egne først. De savner en grenseoppgang mot revisjonisme/sosialdemokrati også i egne rekker. Min mening er at vi ikke kan løse våre egne problemer uten at vi samtidig kontinuerlig prøver ut vår politikk overfor omverden. Det er jo nettopp gjennom prinsippet til massene, oppsummering - til massene osv. at vi utvikler vår politikk. ML-bevegelsen vil dessuten helt sikkert ha problemer helt til kommunismen er innført, men vi kan da ikke la være å drive klassekamp av den grunnen. Et godt eksempel er at det på universitetet i Oslo raser diskusjoner om omfordelinger. (På mat.nat fakultetet har det f.eks. blitt omfordelt 39 stillinger fra 1980 - 83.) NKS er prinsipielt mot omfordelinger men deltar svært lite i denne diskusjonen. Det ble i høst avholdt et møte for studentrepresentantene på alle nivåer (dvs. langt mere enn studentpampene) hvor temaet var "Hvordan bruke omfordelinger". NKS'ere deltok ikke på møte. Hvordan kan vi avgrense oss mot revisjonisme når vi ikke går til kamper mot den.

STYRK DET INTERNE ARBEIDET.

Meningen min er ikke at vi skal kaste oss ut i klassekampen og glemme det interne arbeidet. Laget mitt tror jeg er det i Oslo som bruker mest tid på det interne. For 1 1/2 - 2 år siden var det nærmest en total utskiftning av laget. De fleste var nyvervet, og det var ett mindretall som hadde vært

som hadde vært med i NKS noe særlig tid. Dette førte til at de fleste lagsmøtene VÅRE ble lagt opp nærmest som studiesirkel møter. Vi hadde rene teori diskusjoner ~~på~~ ~~xx~~ på imperialisme teori, sosialisme, kapitalen i flere trinn osv. Dette har vært helt nødvendig for at medlemmene skal kjenne til m-l bevegelsens politikk. Dette er møter som ~~m~~ de nyvervede sier de har ~~ik~~ lært mye av. På noen møter hvert semester har vi så diskutert lagets lokale arbeid bl.a utifra de sentrale planer som er ~~ik~~ lagt opp. Vi har diskutert konkrete linjer for omfordelingspolitikk, konkrete planer framgang/tilbakegang i dette arbeidet osv.

Diskusjonen som går hvordan NKS som organisasjon skal arbeide har det vært mye av i høst. Beretningsdiskusjon/verving/IK-manifest/DNS-arbeid. Vi har startet oppsummeringer av dette semesteret. De nye medlemmene har sagt at de ikke har hatt utbytte av de ~~fl~~ fleste av disse diskusjonene. DE har ikke grunnlag nok synes de til f.eks. å diskutere IK-manifest eller beretning. De har sagt at de hadde trengt en serie av ~~møte~~ på samme tema for å kunne delta i noen særlig grad. De foretrekker teori-diskusjoner, faktamøter om situasjonen i 3.verden/og møter hvor lagets arbeid diskuteres. Jeg understreker at alle disse møtene har vært jævla godt ~~forberedt~~ forberedt. For vårt lagsmøte har styret hatt politiske diskusjoner på temaet. Og funnet fram til motsigelser/spørsmål. Vi har også forsøkt med mest mulig lokal tillemping. Et par semestre til med like mye interne diskusjoner på organisasjonen NKS vil knekke flere i laget mitt. En som har vært med ~~xxx~~ ca. 1 år sa det slik:

""Han driter i hele organisasjonen NKS hvis politikken blir borte, og all virksomhet skal gå med på å diskutere ~~hett~~ hvordan NKS skal drives. "

Vi trenger selvsagt å diskutere NKS sin rolle idag, men dette må ikke bli hovedbeskjeftigelsen.

HVORFOR DØDSLINJE

Jeg mener at NKS idag ikke vil tåle en slik diskusjon som Bonny & Clyde legger opp til. En omfattende intern diskusjon i NKS vil gå på bekostning av utforming og spredning av ekstern NKS propaganda og eksternt arbeid. Det kan selvsagt være tider det er viktig for et kommunistparti å ha intern hovedoppgave over lengre tid. Men faren for å degenerere til revisjonisme eller gå i oppløsning øker sterkt med en slik ~~inn~~ innretning. NKS er ihvertfall ikke sterke nok til å ha en intern innretning.

Nye folk organiserer seg for å lære og for å utføre politisk arbeid i praksis.

Entusiasme og mobilisering skjer også ved at organisasjonen får til noe. En intern fase med diskusjon av våre problemer mener jeg vil føre til at de gamle medlemmene får pøda sine depresjoner inn i hodet på de nyvervede og drept den entusiasmen disse folk har.

Det er også viktig å se på at det er forskjell på de diskusjonene som skal foregå i sentralsstyret og i DS'ene oppmot diskusjonene i laga. Vi velger jo en ledelse for at de er mere skikka til å ta endel diskusjoner av denne typen. Om hvert lag skal diskutere planer/prioriteringer/oppsummeringer like grundig som sentralstyret faller grunnskoleringen av nye folk bort.

Brita B.

DEPRESJONER

- 06

LURE LØSNINGER

KOMMUNISTISK STUDENT FORBUND - UKOMMUNISTISKE MEDLEMMER

I konklusjoene på SS-beretning heter det: "Hovedproblemet i NKS i dag synes heller å være den manglende kommunistiske bevisstheten."

Dette er først og fremst forårsaka av at vi har så mange nye medlemmer som ikke har forståelse for våre organisasjonsnormer o.l.

Den type konklusjon som her er lagt fram fører til at Bonnie & Clyde sier: "For å løse hovedproblemene med den manglende bevisstheten må vi sette igang en omfattende intern diskusjon om hva som skal være NKS' oppgaver i dag."

For det første: Det går ikke an å utelukkende diskutere seg fram til en økt kommunistisk bevissthet. Det må legges minst like stor vekt på praksisen, nemlig klassekampen.

Spesielt gjelder det intellektuelle, som er opplært til læring gjennom teori og teoretisk forståelse.

Altså: Studenter må kanskje legge mer vekt på praksisen. klassekampen.

For det andre: Jeg mener at den konklusjonen som er lagt fram i beretninga innbyr til å fatte slike tiltak som Bonnie & Clyde foreslår.

Konklusjonen er bl.a. derfor etter min mening mangelfull.

Den peker ikke framover mot hva det må legges vekt på i neste periode: For at NKS skal styrke seg både kvalitativt eller kvantitativt. I tillegg til at den etter min mening innbyr til feilaktige vurderinger.

Jeg kan godt være enig i at mange av NKS' medlemmer har et lavt kommunistisk bevissthetsnivå.

Vi innser ikke viktigheten av å verve, og vi har ofte manglende perspektiver på jobbinga vår.

MEN etter min mening er det et problem som alltid vil være til stede for en kommunistisk bevegelse, som lever i et kapitalistisk samfunn. Dette er noe vi må slite med sjøl etter revolusjonen, under sosialismen.

Etter min mening er dette noe vi må ta i betraktning og slite med hele tiden.

Jeg tror ikke NKS er verken mer eller mindre bevisstløs i dag enn for fire år siden.

De vises sten.

Jeg tror ikke det går an å finne fram til ett hovedproblem, som ved å løse dette vil føre til at NKS vil bli en slagkraftig organisasjon i stor vekst både kvalitativt og kvantitativt. Likevel er det viktig å finne fram til hva det er viktigst å jobbe med i dag. Finne fram til hvilken ende vi skal begynne å nøste opp problemene våre.

HVOR SKAL VI BEGYNNE ?

NKS er en liten organisasjon, ikke i forhold til andre studentpolitiske grupperinger, men utifra de oppgaver og krav vi setter til oss sjølv. NKS var engang mye større enn det vi er idag, men målsettingene våre har ikke sunket tilsvarende.

Jeg er altså uenig i beretninga når den sier: (Under sentralstyrets planarbeid:)

NKS er en liten organisasjon, og likevel har det vært nødvendig å ha mange oppgaver. Vi mener det har vært riktig å jobbe allsidig med oppgaver som interessekamp, fagkritikk, studentersamfunna, kvinnekamp, internasjonale saker og studiesirkel.

Jeg mener at det man indirekte sier her er at NKS skal ha grep over alt.

En ting er at arbeidsområdene til enkelt-personer vil spre seg på et så stort felt, en annen ting er at NKS som organisasjon skal jobbe allsidig med alt.

Jeg etterlyser altså strammere prioriteringer, og ihvertfall reelle prioriteringer. (At man faktisk jobber etter at noe er viktigere enn andre ting.)

FOSTRING OG MASSELINJE

Min påstand: NKS er inne på en linje for arbeid, som fjerner dem mere og mere fra studenter og studentmassen. (Sitat Mao :Metode for ledelse : "I alt det praktiske arbeid partiet vårt gjør er "fra massene, til massene" nødvendigvis den riktige form for ledelse.) Å jobbe etter dette prinsipp TAR TID. Ja man er faktisk nødt til å bruke litt tid blant massene. ~~Ikke desto mindre er det viktig å huske på at NKS ikke kan være en masseorganisasjon som bare jobber med å samle masse. Vi må jobbe med å skape en masse som er i stand til å jobbe med oss. Dette betyr at vi må jobbe med å skape en masse som er i stand til å jobbe med oss. Dette betyr at vi må jobbe med å skape en masse som er i stand til å jobbe med oss.~~

Den fostring som skjer i NKS idag, er for det meste spontan, og skjer på grunnlag av sympatier eller f.eks. ansvarsfølelse overfor folk du sjølv har verva..

Fostring skjer ikke på grunnlag av politiske planer.

Det er viktig å huske på at fostring ikke bare må skje ved teknisk rettleiing, men også har ett sosialt aspekt.

KONKLUSJON ?

Jeg mener altså at NKS bør sette søkelys på sine arbeidsmetoder (prioriteringer, fostring, masselinje), og ved å korrigere disse punktene kan vi rette opp endel av de problemene NKS sliter med idag.

Beretningsdiskusjonenn begynner å komme i siget. Bra!

Det er blitt mye og berettiget kritikk mot beretningens konklusjon.

På grunnlag av disse diskusjonene er det mulig å styrke innholdet i oppsummeringa av situasjonen i NKS. Jeg skal gi et lite bidrag i forsøket på å forklare hva jeg etter all sannsynlighet har tenkt ut å greie å formidle det.

Vi har vanligvis lett for å henge oss opp i ml bevegelsens problemer, men det snodige er jo at vi faktisk finns ! Vi lever i en fredelig del av verden. Våre materielle vilkår er relativt sikre i overskuelig framtid. Ikke minst har vi i NKS muligheten til å leve et behagelig liv på systemets premisser. Videre er borgerskapets maktgrunnlag sikret ved en stor grad av legitimitet.

Denne situasjonen stiller oss under et konstant press mot høyre.

A lukke øynene for denne virkeligheten er det totale idioti. Når vi likevel har vagt å vie livet vart til kommunismens sak er dette ut fra a) den nåverende situasjonen varer ikke evig b) vi har valget allerede nå å solidarisere oss med de mest utsatte ofrene for kapitalistisk utbytting.

Vi slåss altså ikke fordi vi ikke har noe valg, men fordi vi har perspektiver :-et annet og bedre samfunn. Disse perspektivene kommer ikke av seg sjøl.

Noen uttrykker frykt for at manglende bevissthet skal gjøre oss til en intern studiebevegelse. Dette har neppe vært min intensjon. Tvert imot går betydninga av eksternt arbeid og klassekamp igjen på flere steder i beretninga. Jeg er helt enig med argumentasjonen om klassekampens betydning for å utvikle sælig intellektuelle til kommunister. Når vi har vært ute i kamp må vi bruke teorien til å forstå de sammenhenger som eksisterer slik at vi kan lære av seire og nederlag.

De problemene vi står overfor i dag kan synes som øvrveieende organisatoriske:

- sentralismen ser for svak
- kaderføstringa er tilfeldig
- vervinga er mangelfull
- grunnorganisasjonene fungerer ikke godt nok
- studier er fraværende

Jeg mener ikke at denne lista er en god beskrivelse av NKS i dag. Men dette er problemer som finnes på forskjellige nivåer i varierende grad. Er disse problemene først og fremst framkalt av mangel på

kapasitet, eller finnes det ideologiske problemer som hindrer oss i framgang?

Jeg mener at alle manglene ibevissnet/forståelse/perspektiv o.s.v stiller kravene om en sterk kommunistisk bevegelse enda sterkere. Vår oppgave er å bygge denne bevegelsen blant studenter.

Line

~~NKS er virkelig ute av kurs!~~

Jeg blir bare mer overbevist om at NKS er litt ute å kjøre når det gjelder målsettinger og perspektiver. I nest siste nummer av Fjerde Mai prøvde jeg å antyde at å satse på særegen studentpolitikk ville være feil, fordi det i dag ikke finnes noen politisk bevegelse som rettferdiggjør ei slik satsing.

Line svarte i samme nummer, og også Pink reagerer i forrige nummer av internblekka.

Sida jeg skrev forrige innlegg har også Oslo DS lagt fram sin plan, og det har vært en diskusjon i Oslo-organisasjonen om Det Norske Studentersamfund (DNS).

Hva er det debatten dreier seg om? For min del starta det med at jeg prøvde å advare mot satsing på et område hvor jeg frykter at NKS kommer til å slite seg ut (IK), uten å oppnå særlige resultater. Etter svare og dessuten planen til Oslo DS og debatten om DNS vil jeg gå lenger: Det dreier seg om NKS skal greie å analysere virkeligheten og ha de rette perspektivene på hvorfor vi i det hele tatt eksisterer.

Etter min mening eksisterer NKS først og fremst fordi det er nyttig å ha en organisasjon som jobber særegent blant studenter for å bygge opp den revolusjonære bevegelsen i Norge. NKS sin viktigste oppgave er å verve medlemmer til NKS, fostre disse, og sørge for at så mange som mulig blir med i AKP(m-l) etter endt studietid.

Selvfølgelig har NKS andre viktige oppgaver også,:

Politisk kamp mot andre grupperinger, mobilisere studenter til kamp for egne interesser og til solidaritet med andre. Videre plikter selvfølgelig NKS å stille seg i spissen mot forverringer og forjævlige forslag, men alle disse sistnevnte oppgavene blir sekundære i forhold til det å bygge sjølve organisasjonen.

Ellers kunne man like gjerne jobba i en front, med fravær av et eget indre kommunistis liv. Man kunne slakke betydelig av på oppgaver som sikkerhet, valg, interne møter osv., og helt

sikkert fått "gjort mer".

Dagskamp og arbeid på enkeltavsnitt skal tjene de langsiktige måla til NKS og den revolusjonære bevegelsen i Norge, og måten man sikrer det på er å styrke organisasjonen, med medlemmer og i kvalitet.

Dersom man er enig i en slik vurdering, er det naturlige oppfølgingsspørsmålet hvordan NKS ivaretar denne oppgaven i dag. NKS har hele den siste landsmøteperioden hatt bygging av organisasjonen som viktigste oppgave.

Hvorfor? Fordi organisasjonen ellers ville blitt nedlagt på det kommende landsmøtet. Det ser det ut til at vi greier å unngå, men problemene er langt fra slutt av den grunn.

NKS må i årevis være forberedt på at det ikke blir lett å verve medlemmer og sikre kontinuiteten i organisasjonen.

I de kommende åra vil NKS møte store problemer:

Et tøff politisk virkelighet, hvor det blir vanskelig, (men ikke umulig), å bygge organisasjonen. Samtidig vil vi oppleve store politiske problemer i NKS, blant annet det faktum at det finnes uavklarte uenigheter innad, samtidig som en stor del av medlemsmassen er ferske og relativt uskolerte.

Det er altså i denne situasjonen jeg setter fram hva som er NKS sin viktigste oppgave, og at IK ikke er det tryllemiddelet for framgang som mange mener.

I dag jobbes det for lite bevisst og målretta i NKS. Vi veit ikke helt hvor vi vil med det arbeidet som drives.

Gjennom å prioritere organisasjonsbygging på topp, har NKS i det minste slått fast det sentrale:

Skal NKS overleve er ei slik prioritering nødvendig.

Men, nå opplever vi at det er sterke krefter som vil dreie politikken til NKS tilbake til "studentkamp", IK, lokalt arbeid på faget, i studentutvalg osv. Planen til Oslo DS legger opp til dette, PINK legger opp til det samme og Line sier vi vil dø dersom "vi ytterligere svekker vår studentkamp-profil".

Men hva er begrunnelsen for å legge vekt på dette området i tida framover. Studentene gir blanke i studentdemokratiet, (det såkalte), fordi de har avslørt det. Vi skal altså delta i dette "demokratiet".

Det er ingen bevegelse blant studenter for å sloss for en bedre studentøkonomi. Det er rett nok protester, men vi har ikke kapasitet til å jobbe skikkelig med å dra i gang denne kampen, og dessuten trur jeg det ville være ganske døft uansett.

Vi er ikke i den situasjonen at vi kan jobbe med det vi synes kan være viktig, vi er nødt til å arbeide disiplinert og målretta, med det utgangspunktet at NKS skal overleve.

Jeg trur at noen av kameratene som vil prioritere arbeidet med "særegen studentpolitikk" har som ønske at NKS skal bli mer eksterne. Dette er bra, det er mitt utgangspunkt også.

Når jeg argumenterer for å dreie politikken til NKS i mer "almenpolitisk" retning, er det fordi jeg mener det ligger politiske muligheter her som vi ikke har utnytta på lang tid. I dag er det ingen som driver solidaritetsarbeid for den kjempende arbeiderklassen i Norge og Europa på høyrere lærersteder, bortsett fra NKS sitt begrensa engasjement.

Hvorfor ikke lage brudulje og stille spørsmålet om klasser og klassekamp på dagsorden, som en oppgave for NKS?

Ny lig har det vært valg i Nicaragua. Tenk om NKS kunne gått ut og virkelig fokusert på dette spørsmålet, med kvass kritikk av USA. Ufordra de konservative, og vært den ledende politiske krafta i å avsløre de reaksjonære studentene sitt propagandatog mot sendinistene.

Osv. osv. Poenget er at vi må prøve å knytte an til aktuelle politiske saker som folk (studenter) fatter interesse for, gi ut propaganda og diskutere disse spørsmål med folk, i stedet for å rette inn arbeidet vårt mot studentorganer og mindre rente.

Pink påstår at dette er ei linje for at en like gjerne kunne lagt ned NKS og gått inn i partiet eller RU. Dette er i beste fall tøysete. Det er ingen objektiv lov at NKS til en hver tid må prioritere IK og arbeid i fagutvalg. Det kommer helt an på den politiske situasjonen, og hva vi har som målsetting.

Dersom mange i NKS mener at det viktigste NKS kan drive med er å glass for studentenes interesser, har vi et problem. Da er vi nemlig helt uenige om hva som er hovedoppgava til en kommunistisk organisasjon.

I Oslo har det den siste tida også gått en diskusjon om DNS, som nevnt innledningsvis. I denne diskusjonen dukka mange av de samme argumentene fram:

NKS må ta ansvar for DNS, det er viktig at DNS overlever, osv. Uten tanke på hvilke objektive muligheter som ligger på dette området nå, og om NKS kan tjene på arbeidet.

Nå utvikla denne diskusjonen seg bra, og jeg håper inderlig at resultatet blir ei satsing på DNS med ei klarere prioritering av hva vi kan og skal oppnå.

Det er å håpe at denne diskusjonen kan smitte over i organisasjonen som helhet, og at vi ikke krampaktig holder på arbeidsområder som vi "må" prioritere, uten tanke på den politiske virkeligheta som omgir oss og hva som er målsettinga med NKS sitt arbeid.

Harry K

P.S. Harry K, kjent fotballspiller på Sarpsborg Fotballklubb for et par tiår sida. Legendarisk for sine cornere fra venstre, som ofte skapte farlige målsjanser.

D.s.

~~SIMSALABIM ... Vitskap eller tryllekunst.~~

Bakgrunnen for innlegget mitt i forrige nummer av 4.mai var at eg sagerte på introduksjonen i Beretninga. Kort sagt: at det ikkje står noe om at NKS som revolusjonær organisasjon skal jobbe blant studentene. Ved sida av dette vert politikken fjerna frå definisjonen av NKS viktigaste oppgåver, både i introduksjonen og særleg i det H.K. skriv i siste innlegg. Organisasjonen vert målet i seg sjelv, og ikkje det å jobba for revolusjon og sosialisme i Noreg. Dette er tvilsomt, særleg når om det som står i Beretningas konklusjon er rett: manglande bevissthet om dei kommunistiske organisasjons oppgåver. Da startar vi i: il ende - med organisasjonen, og ikkje med politikken vår, måla våre.

Nok om det, til kva NKS skal jobbe med i dag. Er end med HK i at NKS ikkje alltid må jobba med IK. Men det er ikkje det diskusjonen dreier seg om. Eg er vidare samd i at NKS er litt ute å kjøre når det gjeld målsetjingar og perspektiv. Og her er vi ved kjerna: Det er ikkje det vi riv med som er feil, men måten vi arbeider på. Vi jobber ikkje vitskapleg, har ikkje målsetjingar, vi greier ikkje å trekka inn dei langsiktige perspektiva i det vi arbeider med, osv. Konkret gjer det seg m.a. utslag i at vi ikkje greier å knytte folk til oss og verve i tilstrekkeleg grad. Og verving er helt nødvendig om organisasjonen skal overleva. Derfor må det vera ein lede-tråd i arbeidet vårt. Men det finns ikkje noe simsalabim - ei lett løysning på problema. Naturligvis må vi jobbe blant studentar med det dei er opptatt av. Men kven har vedtatt at studenter ikkje er opptatt av IK og studentpolitikk? Er studentene meir opptatt av almenpolitikk?

Problemet er at vi er for lite vitskapleg i arbeidet vårt. Og HK bidrar ikkje noe i den retninga. Vi må m.a. gå tilbake til gamle MAO, til hans tre-deling av massene. Som ståa er må vi kon.entrera oss om den mest framskredne tredje-delen, for det er den vi lettast verver. Og det er ikkje sann at du finn denne tredje-delen ein plass, i sol.kom. for Nicaragua eller i andre organisasjonar. Dei fordeler seg på mange arbeidsfelt, og ein del av dei finn du i fagutvalg og i anna lokal IK-jobbing. Fordi om det ikkje går 1000 studenter på gata å demonstrerar, så fins det ganske mange IK-aktivistar rundt omkring som er blant dei framskredne og potensielle kommunistar. Dei finns dei og i KF, i solidaritetskomiteer, i DNS osv. Spørsmålet er ikkje kor vi jobber, men om vi greier å knytte band og verva der vi jobber.

Eit varsku: Vi må verva blant studenter, og særleg blant nye unge studenter. Vi gamle hovedfagsfolk som sjølv held på å fjerna oss frå studentmassen bør vera litt forsiktige med å slå kategorisk fast kor denne studentmassen er og kva den er interessert i.

Petra Pisk

PS: Som tidlegare aktiv fotballspelar med spesialitet på hoftesving og etter-slung har eg erfart at det kan vera vanskeleg å skapa farlege målsjansar nor ein spelar i motvind på ein mørk, tåkete bane. Da må ein gå vitskapeleg til verks, ta i bruk materialismen og produktivkreftene. Høge skrudde ballar er **ikkje** løysninga. Men ein kjem langt om ein greier dette: Skaffe flomlys, og å halda ballen på bakken.

DS

~~Kva med å lære litt av Volda ?~~

Ettersom Landsmøtet nærmar seg og ei ny beretning ligg på bordet, finn eg tida inne til å komme med nokre synspunkt omkring dei problema som NKS står overfor. Først nokre få generelle kommentarar til beretninga.

Som vanleg når NKS skal oppsummere det som har skjedd dei siste åra, så er det universitetsbyane, og då særleg Oslo som vert fokusert.

No skal det ikkje stikkast under stolen at den overveiande delen av medlemsmassen er å finne i desse byane, men det skjer trass alt litt dei andre stadane og, og eg synes ærleg talt detn er å vie desse stadane litt vel beskjeden plass, når ein kun maktar å konstatere at vi er utradert dei fleste småstader. Kvifor er vi det? Kvifor finnes unntak(som Volda)?

Det er svært lite inspirerende å vere med i NKS på slike stader når det i ei beretning ikkje eingong vert forsøkt å svare på slike spørsmål.

Ein annan stor mangel med beretninga er at den ikkje tar opp propagandaarbeidet. Den prøver ikkje å trenge inn i dei problema som ligg her, og som etter mi meining er svært sentralt når ein skal svare på kvifor stoda er som den er.

Finst det positive sider ved beretninga ? Ja. Først og fremst er det positivt at det ikkje vert lagt opp til nye ideologiske avvikskampanjer, eller andre "geniale løsninger". Den prøver verkeleg å finne ut av korleis organisasjonen skal snu tilbakegangen, og ender opp med parola organisasjonsbygging. Dette er ei bra parole. Den blir likevel ikkje tilført tilstrekkeleg visdom. Det blir noko krampaktig over den stadige gjentakinga av at no må vi verve og styrke dei kommunistiske organisasjonsnormene. Det er dette beretninga konkluderer med på s. 26 som

dei to viktigaste problema for NKS i dag.

Er eg einig i dette?

På mange måtar, ja. Likevel har eg nokre motforestillingar m.o.t. måten **problema** vert behandla på. For det første:

Kva er kommunistiske organisasjonsnormer ? Dette begrepet vert stadig brukt utan nærare presiseringar. Så vidt eg kjenner til finst det to slike prinsipp, -demokratisk sentralisme og kritikk/sjølvkritikk. Hvis det er dette som er meint, så burde det vore klarare presisert.

Eg er einig med beretninga(s.13) i at den demokratiske sentralismen fungerer for dårlig, og også i at dette artar seg m.a. gjennom at planar vert fulgt for dårlig opp av medlemmane. Men eg er ueinig i ^{beretninga} analyse av årsak, og beretninga sine forslag til tiltak.

Beretninga tek ikkje stilling til om årsaken til mangelfull planoppfylgging faktisk kan bunne seg i dårlege planar og utspel frå leiinga på ulike nivå. Planar som medlemmane ikkje brenn særleg for å setje ut i livet.

Dette problemet kan ein i så fall ikkje løyse ved hjelp av "grundig skolering i hva de kommunistiske organisasjonsprinsippene går ut på"(s.13) eller ved "å stramme opp praksis", og ved å skjerpe kritikken(s.13). Ein kan heller ikkje løyse problemet ved å styrke sentralstyret si makt og autoritet. Særleg ille er framlegget om at "Dispensasjon fra planen bør søkes sentralstyrets AU fra hvert enkelt lag og distrikt". (s.16)

Beretninga tenderer etter mi meining i retning av å moralisere over medlemmane sin slapphet og manglande engasjement. Eg trur dette er farleg. Eg trur vi bør gå stikk motsatt veg av auka sentral styring.

Eg trur det er meir fruktbart å få laga til å legge sjølvstendige planar ut frå det lagsmedlemmane brenn for. Eg trur ikkje det er fruktbart å kommandere medlemmane til å aksjonere for Afghanistan eller mot statsbudsjettet, eller til å gå i stud. samfunnet. Særleg er eg mot at alle medlemmane skal selge KK, som visst nok vert praktisert nokre stader.

Eg meiner at sentralt pålagte lagsmøter og aksjonar må begrensast til eit absolutt minimum. Det vi treng er at laga vert sjølvstendige kommunistiske einingar, som ut frå sine egne forutsetningar tenkjer gjennom heilskapen i politikken vår. Kva må til for at våre langsiktige mål om revolusjon og kommunisme skal bli nådd ? Kva må til på lang og på kort sikt ? Planarbeidet må drivast fram av styret og planane kan godt gå over fleire semestre med delmålsetjingar. Laga kan t.d. spørje seg : Dersom vi høsten 1986 skal ha 20 medlemmar, kva må då til for å komme dit? Slike spørsmål vil kunne opne for fantasi og kreativitet. Dei einskilte medlemmane vil kunne bidra med det dei sjølv brenn for og er flinkast til. (Eg vil om litt komme tilbake til erfaringar Volda NKS har gjort med dette)

Sentralstyret kan her komme inn og delta i diskusjonen. Ikkje med direktiv , men med idear og respekt for interessene til medlemmane i lokallaget. På denne måten kan sentralstyret vere politisk leiande. På denne måten er det håp for at planar vert fulgt opp og at det vil utvikle seg sjølvstendige og dyktige leiarar/medlemmar på alle nivå i organisasjonen.

NB; eg er ikkje mot direktivretten, berre for å unngå å bruke den når det ikkje er naudsynt.

For det andre: Spørsmålet om verving. Det blir fleire gonger i beretninga streka under at dette er ei særegen oppgåve. Dette er bra. Systematikk og plan og personlege framstøt må vere sentralt i vervinga. Men vervinga har og ei almen side. Dette tek ikkje beretninga nok omsyn til. Denne sida består av det totale arbeidet som NKS driv. Kort sagt

så bør NKS gjennom summen av IK-arbeid, solidaritetsarbeid, studiearbeid og ikkje minst propagandaarbeid, framstå som eit godt politisk alternativ for studentar.

Ja, men er det ikkje nettopp det beretninga peikar på når den understrekar viktigheita av å verve i tilknytning til ulike aksjonar som t.d. Afghanistan???

Nei, for folk vert ikkje med i NKS fordi vi viser høg aktivitet i ulike aksjonar. (Nokre gjer rett nok det og) Folk blir med i NKS på grunn av heilskapen. P.g.a. sympati med våre strategiske mål og med vårt arbeid totalt sett i samfunnet. Dersom ikkje heilskapen skaper slik sympati og gjer at NKS fungerer som ein magnet på progressive studentar, då er noko galt! Då får det særegne vervearbeidet magre kår. Då blir det slik at det jamne tilsiget av folk stoggar opp, og vi begynner å krampeverve. Dette slit myrte lett ut medlemmane, og verkar demoraliserande. Utan såing er det vanskeleg å hauste. I ein slik situasjon (som vi har i dag) hjelp ikkje alskens sentralstyring, vervedirektiv og kritikk for lav innsats og disiplin overfor medlemmane. Nei, vi må heller starte såinga. Så kan vi kanskje hauste litt meir etter kvart.

Korleis har Volda NKS jobba sidan laget har rekruttert fleire hundre prosent i løpet av dei siste 4-5 åra? (I ein situasjon då tendensen i NKS og AKP var nedadgåande)??

Det er umuleg her å komme med ei lang oppsummering, men eg vil nemne nokre trekk.

1. Jobbinga var tufta på ei "grunntese":- For at vi skal gå framover må vi sørge for eit heilskapleg arbeid og eit kommunistisk perspektiv. Denne heilskapen måtte minimum bestå av studiar, propaganda, ekstrn kamp (m.a. IK og solidaritetsarbeid) og verving. Vi prøvde å unngå at ein aktivitet overskygga dei andre. Alle delane måtte takast med heile tida. Du må bruke meir enn ein tangent for å spele piano....

2. Lagsmøta vart satt i sentrum. Desse var ikkje oftare enn 3.kvar veke. Innleiingane blei fordelt også på nye medlemmar. Det blei lagt vekt på å stogge pratmakarar. Særleg vekt blei det lagt på at jenter skulle få prate, innleie, leie møte. Sipo-hysteriet blei tona ned. Folk skulle trives og vere seg sjølv. Den typiske m.l.-stilen vart forsøkt reinska ut. Møta var i hovudsak studiemøter. Praktiske ting blei ordna utanfor møta. Folk skulle lære og få interesse til å studere kommunistisk politikk.

3. I den beste perioden var den lokale propagandaen til dels glimrende. Hyppig utgivelse av løpesedlar der VKS markerte seg på mange saker. T.d. sær eigen NKS-propaganda under husleigestreiken i 82, innretta på å løyse lokale motsigelsar og utvide perspektivet. Suksess!! Opne møter, Oktober-salg, KK-salg/kampanje m.m. Vi var overalt. Sjablongmessig m.l.-propaganda vsr bannlyst!! (jamnfør NKS sin verveplakat) Dette skapte ein offensiv NKS- "bølge". Sakligheten ga sympati, aktiviteten respekt. Skikkelig propagandaarbeid skapar betre enn noko anna. Inntrykk av aktivitet og faktisk aktivitet, samt sjøllillit og godt humør)

4. Styret overvåka arbeidet, gjekk sjøl i spissen, men prøvde å unngå monopolisering. Benytta seg av ansvarlige utanfor styret. Ga folk oppgaver dei var interessert i. Vinga aldri folk til å utføre ting!!! Du kan vere ein god kommunist utan å selge KK; eller ta ordet på allmøte! Likevel blei folk oppfordra til det, men uten press) Styret leia det lokale planarbeidet. Tenkinga var langsiktig, over fleire semestre, der heilskapen vart lettare ta omsyn til. Vi prøvde å få flest muleg til å tenke .ot. planen. Vi ga av og til fām i sentrale utspill,tersom desse hindra oss i å følge planen. Kjørte aldri kampanje mot høgreavviket!!!

Dette var nokre synspunkt på stoda i dag og nokre døme ra eit lag som har gode resultat og vise til. Kan NKS vere noko av dette ???

Dei aller fleste nordmenn snakkar dialekt.. Unntaket er dei som snakkar bokmål normalspråk. For mange studentar blir møtet med universitetet/høgare utdanning vanskeleg reint språkleg og.

- Fagspråket er med på å stenge dei høgare lærestadene inne i ei verd for seg sjøl. Det skapar ein allmenn framandgjerande effekt, faga blir rettferdiggjort ved sin eksistens, og vanlege folk har få eller ingen sjansar til å skaffe seg innsikt eller kunnskapar innanfor fagområda.

- Faglitteratur på engelsk (og andre framandspråk) gjer fordjuping i faga vanskelegare.

- Det intellektuelle idealet, - studenten som kan fagterminologien og framandorda, og som kan forklare ting vanskeleg - får studenten til å legge av seg dialekten. På grunn av dette blir studentane, meir eller mindre påtvungne eit vanskeleg - eit akademisk høgverdig skriftspråk.

- Språkidealet på høgare skolar er språkidealet til den gamle borgarklassen. Høgare skolar var tidlegare til for deira ungar. Sjølv i dag er det ein slåande likheit mellom språkhaldningar og språkpraksis på høgare skolar - og det estetiserande språk synet til borgarskapet. I tillegg til bruken av faguttrykk og fremmedord skal språkbruken vere kronglete og konservativ. Kort sagt ufolkelig.

Samnemnaren for norske talespråk - nynorsken - får studentane mesta aldri møte. Dett gjeld både frå administrasjons-, lærarhald og gjennom lærebøkene.

Reaksjonære haldningar som at bokmål er det einaste språket som er dugande til å uttrykke tankar på høgt fagleg nivå, gjennomsyrrar dei høgare skoleslaga.

Forslag til tillegg i IK-maniestet:

NKS MEINER

- parallellutgåve av ex.phil. bøkene på nynorsk no?

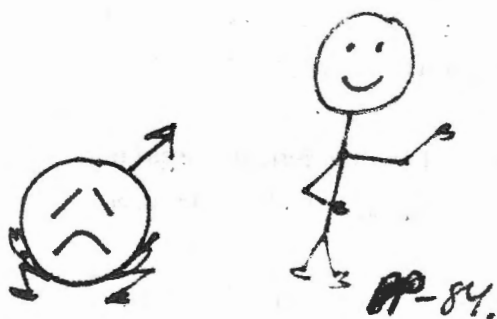
- Eksamensoppgåver på nynorsk - ein demokratisk rett.

- Universitet og høgskolar må pressast til å slutte med den målundertrykkande praksisen sin. På kort sikt tyder dette at halvparten av norske universitet og høgskolar skal administrerast på nynorsk, eller at dei skal veksle mellom bm og nn år for år.

- At studentar, fagleg tilsette og kontoristar ved høgare skoleslag bør ta i bruk nynorsk som skriftsspråk. Dette som eit ledd i prosessen

fram mot språkleg frigjering for det norske folket i tale og skrift. Nynorsken står opp om norsk tale, bokmålet tynar den. Nynorsken er altså ein veg til språkleg frigjering, og nyn. er også det einaste skriftsspråket som kan samle alle norske målføre.

Kvinnekvotering
i NKS?!

TIL VEDTEKTSDEBATTEN - OM KVINNEKVOTERING.

Innlegget om dette i forrige nummer av 4. mai reiser en rekke spørsmål, utover innholdet i forslaget.

1) HVA ER VEDTEKTENES HENSIKT.

Vedtektene har i utgangspunktet to hensikter. For det første å være en beskyttelse for organisasjonen. De skal sikre i hvilke former, til hvilke tider og på hvilken måte "ting" skal skje. I den grad dette inneholder politikk (hvilket det gjør) er i spørsmålet om våre organisasjonsprinsipper og hvordan disse blir nedfelt i vedtektene.

For det andre skal vedtektene sikre medlemmenes rettigheter og plikter i forhold til organisasjonen. NKS er ment å være en revolusjonær organisasjon. I en forlengelse av dette ligger at vi må ha en organisasjon som er bygget opp og forberedt på illegalt arbeid. Vedtektene må ikke inneholde organisasjonsprinsipper som som en ikke kan eller som vil være vanskelig/uvesentlig å sikre/følge i en revolusjonær situasjon. Det kan tenkes situasjoner hvor det vil være reaksjonært å ha et kvoteringsprinsipp. Det kan tenkes situasjoner hvor det er en trussell for organisasjonen å ha et kvoteringsprinsipp. Skal en ha et kvoteringsprinsipp i vedtektene MA det inneholde retningslinjer om NAR, under hvilke forhold de KAN brytes.

2) FORSLAGETS FORM.

Forslaget er utforma for å sikre et minimum av kvinneandel. Forslaget er utforma for å gjelde alle organ over lagsstyrenivå. Dette betyr at forslaget ikke har til hensikt som sådan å sikre et visst nivå på forholdet mellom kjønn. Ifølge forslaget er det fullt lovlig å ha 100% kvinneandel i alle høyere organ. Skal en ha et kvoteringsprinsipp må dette si noe om, sikre, et gitt nivå på forholdet mellom kjønn i organene.

Det andre er gyldighetsområdet. Jeg kan ikke med min beste vilje se at forholdet mellom kjønn skal være det samme i alle organ. Skal kvinnepolitisk utvalg ha samme kjønns sammensetting som faglig utvalg? Skal sammensettingen bestemmes ut fra et prinsipp eller ut fra en vurdering der og da om hvem en er mest tjent på å ha i et gitt utvalg/organ.

Kort oppsummert: Jeg oppfatter ikke forslaget som hjemmehørende i vedtektene, men i et politisk handlingsprogram, et planmal. Jeg mener at utformingen på dette konkrete forslaget er uakseptabel og at det i naværende form, i gitte situasjoner vil fungere reaksjonært.

3) ALTERNATIVT FORSLAG.

1) Kjønnsfordeling skal ikke i DS, DSAU, SS og SSAU være skjeve enn 60-40%.

2) I en revolusjonær situasjon, ved illegalitet skal ledd 1 kun være ei retningslinje og ikke et absolutt prinsipp.

Begrunnelse: Sammensetting av utvalg må basere seg på en vurdering av langt mer enn kjønn, og det er ikke riktig å nå et gitt forhold mellom kjønn i alle utvalg/organ. Forslaget sier noe om under hvilke forhold prinsippet kan fravikes.

Karl

-svar til Karl.

1. Eg er samd med Karl i det han skriv om hensiktene med vedtektene. Ei tilføyning : vedtektene har ein politisk funksjon gjennom m.a. å leggja band på organisasjonen og medlemma, i dette tilfellet å leggja band på organisasjonen til å fostre jenter og velja dei til leiande organ. Og dette er politisk viktig for organisasjonen.
2. Det at organisasjonen skal vera førebudd på illegalt arbeid kan eg ikkje sjønna skal vera eit argument mot kvinnekvotering. Det finnes andre prinsipp i vedtektene som kan vera umulig å holda på om organisasjonen er under jorda. Her er det da også tatt forbehold i vedtektene. Eg meiner det Karl vil ha fram allereie er ivaretekt i vedtektene §9, der det står: "Om hensynet til NKS' sikkerhet krever det, kan sentralstyret gi særregler for valg av styrer ...". Om dette ikkje er nok kan eg godt godta Karls pkt.2 som pkt.2 under mitt forslag.
3. Eg er ikkje interessert i at vi skal sikra ~~me~~ kvotering, at det skal vera ein minimumsandel av mannfolk. Derfor eit forslag om ein minimumsandel av kvinner, og ikkje eit forslag om fordeling mellom kjønna. La oss sjå litt på utgangspunktet. Forslaget er fremma for å sikre ein viss kvinneandel i NKS' leiande organ, ut frå at det er viktig at NKS forstrer jenter og at dei vert representert i leiinga. Generelt vil problemet vera å få "nok" jenter, ikkje at det vert for få gutter. -Tross alt lever vi i eit samfunn med kvinneundertrykkjing og som skyver menn fram og trækker kvinner ned. For at NKS bevist skal jobba mot denne tendensen innfører vi m.a. kvinnekvotering. Problemet er ikkje å ivareta menn sine rettar, men kvinners. Poenget er heller ikkje å innføra likestilling i NKS, men kontinuerleg å jobba mot kvinneundertrykkjing o (og utafor) NKS.
4. Kvifor skal dette også gjelde utval oppretta av DS og SS? Sånne utval har minst to viktige funksjoner: å utvikla politikk og å fostre medlemmer. Av denne enkle grunn er det viktig med kvinnekvotering også her.
Ellers meiner eg at det godt kan, og bør vera menn med i eit kvinneutval. Ellers er det svært viktig politisk å ha kvinner med i eit fagleg utval. Kvinner utgjør faktisk ~~me~~ ca. halvparten av arbeiderklassen, og derfor må m.a. kvinnefrigjeringsperspektivet inn i den faglege politikken vår. For å føra dette over på NKS: det er viktig for oss å ha kvinner i evt. IK- og fagkritikk-utv. fordi det er viktig å fostre jenter på disse områda, fordi viktig politikk vert utvikla her og fordi det er viktig å ha med kvinneperspektivet i denne jobbinga. Det finnes også kvinnelege studenter som vert ramma også på ein annan måte enn mannlege gjennom statens studiefinansiering og utdanningspolitikk.

Petra Pink.

Hva Bonnie & Clyde ikke har forstått.

Feminisme er et begrep som kan tolkes og defineres på mange måter. Jeg vil helst bruke begrepet borgerlig feminisme om den definisjonen som Bonnie & Clyde velger å bruke. (Fordi det, som B & C også skriver, er en borgerlig ideologi, og fordi det avgrenser begrepet.)

Historisk skilte kvinnebevegelsen seg på dette spørsmålet i 70-åra. "Vi", ml-erne, gikk inn i Kvinnefronten, og kalte oss ikke feminister. De andre, som kalte seg feminister, gikk inn i Ny-feministene og andre mindre grupper.

Dette var et riktig skritt, for å markere at vi så kvinnekampen som en del av klassekampen. (Pluss at det også var mange andre saker som skilte oss, blant anna organisasjonsstrukturen, - flat / hierarkisk.)

Men jeg tror at vi gjorde endel feil, og at vi bør endre politikken på enkelte områder.

Parola "enhet mellom kvinne og mann i arbeiderklassen" er ei riktig og bra parole. Kvinner og menn har felles interesser i kampen mot kapitalen, for sosialismen og kommunismen. Men vi må ikke se bort fra at det finnes motsetninger mellom kvinner og menn i arbeiderklassen, med andre ord at det eksisterer kvinneundertrykking i arbeiderklassen. Menn og kvinner har ulike objektive interesser på endel områder.

Jeg er enig med Bonnie & Clyde i at en sosialistisk revolusjon er en forutsetning for oppheving av kvinneundertrykking, og at kvinneundertrykkinga er en del av det kapitalistiske systemet. Hvis jeg ikke hadde trodd dette, hadde jeg kalt meg feminist, ikke kommunist! Men kvinneundertrykkinga er eldre (historisk) enn kapitalismen. Den eksisterte også under føydalismen og så langt tilbake som vi har skrevne kilder. Kvinneundertrykkinga vil også fortsette under sosialismen hvis det ikke føres en særegen kamp mot den. (Se på de historiske erfaringene, Sovjet, Kina....)

Jeg vil hevde at menn som sosialt kjønn har objektiv interesse av fortsatt kvinneundertrykking. Objektiv interesse er uavhengig av individuell vilje, den er kollektiv og ubevisst.

Bonnie & Clyde skriver at "blant kvinnekampens allierte er arbeiderklassen...". For det første er halve arbeiderklassen kvinner, og den andre halvparten, som er menn, kan nok være allierte i den forstand at de sympatiserer med kvinnekampen, støtter den osv. Men dette går på tvers av deres interesse som kjønn. Kjønn er en sosial kategori.

Det Bonnie & Clyde ikke skjønner, er at man må skille mellom lang-siktig og kortsiktig objektiv interesse. Det er klart at hele arbeiderklassen (menna også) har langsiktig objektiv interesse av sosialismen og kommunismen, og derved langsiktig objektiv interesse av kvinnefrigjøring. (Kommunismen er som kjent ikke mulig uten oppheving av kvinneundertrykkinga .) Men dette er noe annet enn objektiv interesse I DAG, NÅ. Det jeg mener er menns objektive interesse av kvinneundertrykking, går på menns privilegier som sosialt kjønn, ex. høyere lønn, mer fritid, mindre tid brukt til hus- og omsorgsarbeid.

Parola "enhet mellom kvinne og mann i arbeiderklassen" var bra, men den kunne også brukes til å dekke over motsetninger. Kvinners rop om kamp mot kvinneundertrykking blei det sagt splitta arbeiderklassen, men det er jo feil; Det er kvinneundertrykkinga sjøl som splitter arbeiderklassen.

Bonnie & Clyde surmuler om at menn skal fratas sine demokratiske rettigheter hvis det blir kvinneledertid i NKS. (Hvordan definerer de kvinneledertid ?) Jeg tolker det slik at kvinnekvøtering til ledende verv i NKS er innbefatta i denne definisjonen, det var blant anna det som det blei snakka om på sommerleiren.

Jeg er for kvinnekvøtering, av følgende grunner:

- for å få oppvurdert viktigheten av kvinnekamp
- de som er mest undertrykt, har mest å vinne på frigjøring
- det kan få NKS til å bedre sin fostring av jenter ~~til~~ ledere.

Derfor støtter jeg Petra Pink sitt forslag om kvinnekvøtering i NKS. Jeg støtter også forslaget hennes om at "Bekjempe kvinneundertrykking i NKS" skal inn i vedtektene.

Til slutt: I stedet for parola "Kamp mot feminismen i NKS", som Bonnie & Clyde foreslår, vil jeg foreslå følgende parole:

Kamp mot kvinneundertrykkinga i NKS!

IDA.

VI TRENGER BÅDE ET PRINSIP_PROGRAM OG ET HANDLINGSPROGRAM OM STUDENTPOLITIKK:

Det utleverte forslaget til handlingsprogram i studentpolitikk kan minne både om et prinsipp-program og et handlingsprogram i studentpolitikk, men til det for dårlig. Laget vårt er av den oppfatning at det bør være begge deler. Derfor har vi satt i gang et arbeid for å skrive et nytt forslag. Vi regner ikke med å få ferdig et helt ferdig utformet program. Men vi satser på å få ferdig en detaljert skisse over hva vi synes bør være med. I tillegg regner vi med å ha klart å lagge frem forslag på tekst til store deler av P&H-programmet.

Grovskisse av P&H-P.:

0. Innledning.

1. Historisk oppsummering utviklingen av organisert utdanning i Norge . (1157- i dag)

Motsigelser i Statens utdanningspolitikk.

Framtidsutsikter for høyere utdanning.

Vurdering av de studentpolitiske grupperingene.

2. Utdanningspolitikk under sosialismen.

3. Forholdet Dagskamp sosialisme.

4. Langsiktige mål for utdanning under kapitalismen.

5. Viktige kampområder og paroler i dag.

Utdanningsplasser, studiefinansiering, velverd og sosial trygghet
studiestruktur og faglig innhold, kvinner og utdanning.

utenlandsstudentenes levekår og rettssikkerhet.

Studentkamp og studentorganisering.

NKS bør ha interessekamp blant studenter som prioritert oppgave. Hvis det skal være noen egen kommunistisk organisasjon blant studenter må vi delta i studenten dagskamp. Som en kommunistisk organisasjon er vi forpliktet til å utvikle en rik linje for denne kampen. For å klare det må vi:

1. Oppsummere de erfaringene vi og massene har gjort og utforme linjer utifra det. s

2. Sette linjene ut i praksis.

3. Oppsummere de nye erfaringene.

4. Korrigere de nye linjene.

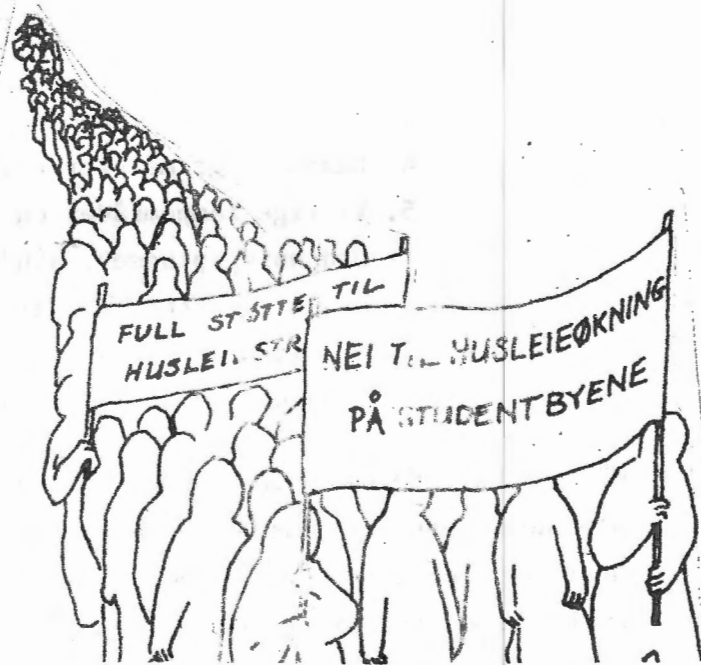
Selv om det heter seg at interessekamp er høyt prioritert i dag er dette ikke praksis. Interessekamparbeidet ligger stort sett nede. Det interessekamp arbeide som fungerer er ved noen fag og ellers er det sporadisk. Det finnes heller ingen ledelse for interessekamparbeidet i NKS. Men det ennå ikke for sent å korrigere dette. Og for at NKS skal være levedyktig i årene fremover må det arbeidet begynne nå. Dette gjøres ved at NKS oppsummerer den kampen som har vært ført og utformer konsoliderte linjer i organisasjonen. Dernest må en i neste landsmøteperiode

sette prinsippene for linjekamp ut i live. Til dette trengs en sterk ledelse i utformingen av politikken. I siste landsmøteperiode har ikke organisasjonen hatt ansvar for utvikling av dagskamp. Det er enkeltpersoner som har hatt dette ansvaret. Dette har ført til at NKS'ere som enkeltpersoner i NKS sitt navn har stått frem med ulike syn på hvilke linje som er riktig. Det har heller ikke vært planer for IK-arbeidet.

At det ikke har vært noen ledelse for arbeidet er ikke spesielt for IK-arbeidet. Det gjelder de fleste prioriterte områder til NKS i dag.

Karl M.

1. Studentar er ei undertrykt gruppe.

2. Studentane har klare fellesinteresser.

3. Staten er hovedfienden.

4. Det er viktig for NKS å driva interessekamp.

Dette ser for meg ut til å utgjera dei vedtatte sanningane i NKS når det gjeld synet på IK og studentmassen. I det minste verka det å vera brei semje om dette på siste forbundsskule. Som eit utgangspunkt vil eg hevda at ovanståande utsegn og måten desse vart framført på er å rekna som uvitskapleg og umarxistisk. For å få eit motstykke til dette, vil eg postulera tilsvarande "sanningar" som eg skal undersøka nærare. Mine utsegn er:

1. Studentar er ei privilegert gruppe.

2. Studentane har motstridande interesser.

3. Staten er ikkje hovedfienden.

4. Det er ikkje i NKS'interesse å driva IK.

Før eg går nærare inn på problematikken omkring kven studentane er, vil eg sjå nærare på kva som er utdanningssystemets oppgåve. Utdanningssystemet skal for det første gi folk det minimum av kunnskap som skal til for at dei skal kunna brukast i den sein-kapitalistiske produksjonen, samt utdanna nødvendige fagfolk. For det andre skal utdanninga sørga for disiplinering/sosialisering og innlæring/spreiling av borgarleg ideologi. Vidare skal utdanningssystemet foreta ei gradvis utsiling av dei "minst kvalifiserte" på ulike nivå. Dette må sjåast i samband med den differensierte arbeidsdelinga i vårt samfunn. Utdanningssystemet skal tena reproduksjonen av borgarklassa som herskande klasse slik at deira eigne blir reproduisert til samfunnets høgare posisjonar.

Det er i samband med dette ein må sjå mine påstandar om den privilegerte student. Når vi har bevega oss gjennom systemet og opp på det nivået der NKS opererer, vil hovedmengda av studentane tilhøyra borgar- og småborgarskap. Folk frå lågare sosiale lag vil i stor grad vera skilt ut på eit mykje tidlegare nivå. (Hernes - Ulikhetens reproduksjon/Levekårsundersøkelsen 1976, s52-53) Bakgrunnen for dette finn ein i den materielle og kulturelle undertrykkinga av folk frå lågare sosiale lag.

Dei studentar NKS kjem i kontakt med blir difor å rekna som privilegerte. Dette er ein påstand som må problematiserast og nyanserast for å vera til nytte. Mellom anna kan ein hevda

at studentane er undertrykte fordi dei har minimal innflytelse på arbeidsdagen sin, fordi dei er fratatt reell medbestemmelsesrett, fordi dei stiller utan reelle kampmiddel og fordi dei har dårleg økonomi. Til dette er å seia at den individuelle utforminga av arbeidsdagen/arbeidsmåten i stor grad er prega av fridom, sjølv om systemet heilt klart inneheld visse strukturerande faktorar. Det er riktig at studentane har liten reell medbestemmelsesrett. Dei er mest utan kampmiddel. På den andre sida må ein nyansera påstanden om den dårlege studentøkonomien. At mange studentar jobbar deltid er ikkje noe argument. Det kan vera fleire grunnar til det. Men at studentpar med barn, eller einslege studentar med barn har ein svak økonomi synest heilt klart. Dette endrar likevel ikkje den grunnleggande påstanden om at studentane som gruppe, i eit samfunnsmessig perspektiv, må sjåast som privilegerte. Ei gruppe som i stor grad er på veg mot å bli undertrykkarar snarare enn undertrykte.

Studentane har motstridande interesser. Utifrå ulik bakgrunn og ulike framtidsutsikter vil det vera vanskeleg å finna fram til ein felles plattform på eit progressivt grunnlag. Delar av, kanskje fleirtalet av, studentane vil ha klare interesser av at det kapitalistiske systemet og utbyttinga av det arbeidande folket blir opprettholdt. Dei er født i, er i og vil gå inn i utbyttarens rolle. Dei vil ta til seg dei fleste fordelar som systemet kan by på, og difor ha interesse av å operera på systemets premisser. Det vil vera ein feilslått politikk av ein kommunistisk organisasjon å føra deira kamp.

På den andre sida vil det finnast studentar som stiller seg kritiske til det beståande og til sin eigen situasjon som det beståandes lærlingar. Det vil og finnast studentar som av ulike grunnar opplever eiga og andres undertrykking meir direkte og sterkare enn andre. At dei verkeleg opplever seg som, og faktisk er, undertrykte. Desse vil ha interesse av og vil kunna vinnast for sosialismen gjennom ei bevistgjøring om sin eigen situasjon, om handlingsalternativer og om sosialismens reelle og progressive funksjon.

NKS har skapt ei mytisk forestilling om staten som alle studentars fiende. Dette er feil. I realiteten vil det vera slik at innafor det beståande, vil dei fleste studentane ha samfallande interesser med klassestaten i å trygga sin eigen, og ikkje minst sin framtidige, posisjon i samfunnshierarkiet. Staten er kapitalens løpargutt og ein garanti for at det beståande systemet blir opprettholdt. Forvaltingsorganet for Arbeidsparlamentet og vakk under 2018.

Dette gjeld også åndsarbeidets utbytting av kroppsarbeidet. Om vi ser på situasjonen som student i ein fastfrosen isolert augneblink, kan ein seia at alle studentar har ei fellesinteresse i å få ein betre økonomi, i å motta meir av statens forvaltningskapital. Dette gir imidlertid ikkje eit korrekt bilete av faktiske forhold. For det første er ikkje studenttilværet isolert frå andre delar av samfunnet, ulike studentar har ulik samfunnstilknytning gjennom ulike klassebakgrunn og ulike miljøforankringar. For det andre er det slik at studenttilværets overgangskarakter gjer dagens fellesskap til morgondagens splittelse gjennom kampen på arbeidsmarkedet. Det vil difor vera i den enkeltes interesse at dei andre blir skilt ut av utdanningssystemet på eit tidleg tidspunkt, slik at han møter færre reelle konkurrentar seinare. Det spiller inga rolle om denne utsilinga skjer av økonomiske eller andre årsaker.

Det er ikkje i NKS' interesse å driva IK slik det har blitt gjort fram til no. Når organisasjonen no snakkar om å oppprioritera IK-arbeidet, må det foretas ein analyse av m.a. dei forhold eg har påpeika her og kva for konsekvensar dette må få for eit framtidig IK-arbeid. IK er ikkje progressivt fordi om det står kommunistar bak.

Slik eg ser det driv NKS ordmagi. Utan å ha klargjort dei grunnleggande premissene på ein vitenskapleg måte messar ein fram overtrua si: Studentar er ei undertrykt gruppe/Studentar er ei undertrykt gruppe. Studentkamp er viktig/Studentkamp er viktig.

Fordi?

Som eit ekko kjem regla tilbake: Studentar er ei undertrykt gruppe/Studentkamp er viktig/NKS er ein studentorganisasjon.

Og kva så?

Skal NKS driva studentkamp fordi at NKS er ein studentorganisasjon? Det har aldri vore noka naturnødvendigheit at ein studentorganisasjon må driva studentpolitikk, like lite som det er ei naturnødvendigheit med kaniner i Australia.

Vårt IK-arbeide må stå i forhold til vår viktigast oppgåve som kommunistisk organisasjon - Å vinna folk for sosialismen og det arbeidande folket.

Kan IK det?

Spartakus

STUDENTKAMPEN ER LEGITIM!

Spartakus leverer en gjennomført, konsistent argumentasjon mot at NKS skal drive interessekamp, men når argumentasjonen bygger på gjerne premisser, som i Spartakus' tilfelle, blir også konklusjonen feil. Spartakus gir ingen klasseanalyse av studentene, men jeg leser likevel av innlegget hans at han og jeg er ganske uenig på dette punktet. I det følgende skal jeg i hovedsak konsentrere meg om å si noe om klasseanalyse av studentene, og til slutt si noen ord om interessekampen plass i vår politikk. Begrunnelsen for å diskutere klasseanalyse som svar på et innlegg som tar opp IK (interessekamp, heretter IK), er at klasseanalysen er grunnlaget for hvordan vi stiller oss til studentenes krav og kamp for egne interesser. Her er nok Spartakus og jeg enige.

KLASSEANALYSE

Jeg tar utgangspunkt i en artikkel som sto i Hva må gjøres nr.4/1976. (Hva må gjøres: heretter HMG). Artikkelen tittel var "Klasseanalyse av studentene". Empirien som brukes i artikkelen er fra 1971/72, men er den ferskeste empiriske analysen vi har som tar for seg studenter spesielt, (tror jeg ganske bestemt!). Jeg tror ikke situasjonen i studentmassen har endre seg så radikalt, at analysen ikke i hovedtrekk har gyldighet i dag. Men vi burde nok gjort en ny analyse av studentenes classesammensetning og framtidige og tidligere klassetilhørighet som er basert på nyere data.¹⁾

Det teoretiske utgangspunktet for klasseinndeling er fra Lenin, og de tre viktigste kriteriene er 1) forholdet til produksjonsmidlene, 2) rolle i den samfunnsmessige organiseringa av arbeidet og 3) omfanget av og måten å tilegne seg sin del av den samfunnsmessige rikdommen på. Artikkelen (HMG 4/76) klassebestemmer først de intellektuelle, vi siterer: "De intellektuelle utgjør et særskilt sosialt lag, og ikke en egen klasse, fordi de ikke har noe særskilt felles i forhold til produksjonsmidlene. De utgjør en stor gruppe mennesker som i hovedsak er beskjeftiget med åndelig arbeid, med organisering og ledelse av arbeid og produksjon, av statens eller samfunnets anliggender, med skapende arbeid, ikke manuelt arbeid eller helt usjølstendig arbeid. Intell-

ektuelle som lag deler seg på ulike klasser. De intellektuelle tjener i ethvert gitt klassesamfunn i hovedsak den herskende klassen." (s 11). Og videre om studentene heter det: " Studentene deler seg på borgerskap og småborgerskap - liksom de intellektuelle forøvrig gjør det. En borgerungdom (f.eks. skipsreder Astrup jr.) som begynner å studere for å fortsette i pappas firma er borger også under studiet. En del strebere blant studentene blir også rekruttert til borgerskapet i løpet av studiet. Dessuten er det en del borgerungdom som blir deklassert til småborgerskapet, og en stor mengde arbeiderungdom som heves opp til småborgerskapet." (s 11).

Mht. studentenes klassebakgrunn kommer artikkelforfatteren fram til følgende fordeling: Borgerskap 30-35%, småborgerskap 40-50% og arbeiderklasse 20-25% (nye studenter 1971). (Det er grunn til å anta at utviklingen etter 1971 ikke har vært i favør av arbeiderklasse-ungdommen). Som vi har vært inne på, bestemmes ikke klassetilhørighet av klassebakgrunn, men av objektive kriterier for gruppering av sosial klasse. HMG artikkelens anvendelse av av Lenins kriterier for klasseinndeling anvendt på studentene, kan kort oppsummeres slik: Studentene eier ikke produksjonsmidler, selger ikke arbeidskrafta si, de utfører intellektuelt, - ikke manuelt arbeid. De jobber sjølstendig og individuelt og utsettes for relativt liten kontroll, de tilegner seg kvalifikasjoner som de selger i en framtidig yrkessituasjon. Studentene tilegner seg en liten del av den samfunnsmessige merverdien gjennom lån og stipend, en merverdi som ikke taes fra arbeiderklassen (sjøl om den som all annen verdi skapes av arbeiderklassen) men fra borgerskapets profitter.

FELLES INTERESSER

Vi har gitt noen karakteristika som er felles for flertallet av studentene. Det som burde være klart er at ingen studenter tilhører arbeiderklassen, uansett klassebakgrunn. Vi kan heller ikke plassere alle i småborgerskapet sjøl om de fleste felles karakteristika umiddelbart skulle tilsi det. Omfanget og måten å tilegne seg sin del av den samfunnsmessige rikdommen på og forholdet til produksjonsmidlene er de viktigste kriteriene for å plassere en del studenter i borgerskapet. En del studenter fra borgerskapet er - om ikke formelt mens de studerer - eiere av produksjonsmidler. Det er rimelig grunn til å anta at andel studenter som til-

hører borgerskapet er omtrent på størrelse med andel som har klassebakgrunn i borgerskapet, - ca. 1/3, og de resterende 2/3 tilhører småborgerskapet.

Det har naturligvis aldri vært m-l-bevegelsens politikk å hevde at borgerskapet har interesser av å slåss mot klassestaten, eller felles interesser med andre grupper mot staten. Vi har alltid hevdet at flertallet av studentene har objektive interesser som er riktig å forsvare og å slåss for, og at flertallet av studentene har objektive interesser av sosialismen.

UNDERTRYKT/UNDERTRYKKER

En av feilene Spartakus gjør er at han definerer studentene for snevert. Dette kommer bla. fram i utsagn som at studentene "... i stor grad er på veg mot å bli undertrykket snarere enn undertrykte". En konkret analyse av ulike studentgruppers framtidige yrkesposisjon viser at dette er feil. Vi kan ta yrkesgrupper med en forholdsvis kort utdanning, uten spesiell høy yrkesstatus eller karrieremuligheter, som lærere, sosionomer og sykepleiere. (Studenter i disse utdanningene utgjør en sentral del av NKS-medlemmer). Har en lærer eller førskolelærer felles interesser med staten (eller kommunen)? Felles interesser i lønsspørsmål, mhp. ressurser til skolen eller barnehagen, antall barn i hver klasse eller barnehageavdeling. Hvis vi forsøker å bruke objektive mål på disse (og liknende) gruppers yrkes- og levekårsinteresser, vil vi se at de har svært få felles interesser med staten og herskerklassen.

Hva med universitetsstudentene? Sammenlign med studenter fra høgskolene, vil universitetsstudentenes framtidsmuligheter by på store variasjoner. Noen blir lærere med cand.mag. og noen blir lektorer. Det utdannes leger, psykologer, statlige og kommunale sakbehandlere som utfører rutinearbeid, ledere i stat og det private næringsliv, forlagsredaktører, jurister som overtar pappas veletablerte og lukrative advokatfirma og jurister som blir saksbehandlere i miljøverndepartementet. De to sistnevnte vil vi plassere i henholdsvis borgerskap og småborgerskap sjøl om de har samme utdanning. En saksbehandler i miljøverndepartementet har ingen politisk innflytelse i regjeringa, har ingen direkte under seg, og kan erstattes med en annen person med tilsvarende utdanning (evt. statsviter eller sosiolog?) uten at det blir et politisk spørsmål.

Er en saksbehandler i miljøverndepartementet som utfører rutinearbeid og som har juridisk embedseksamen en undertrykker? I så fall må vi tøye undertrykkerbegrepet langt. Den omtalte sakbehandleren er naturligvis et av leddene som er med på å opprettholde undertrykkingsapparatet, på samme måte som læreren, psykologen og sosionomen er det, men at disse som gruppe har interesse av å undertrykke arbeiderklassen kan vi ikke gå med på. Juristen med innbringene advokatbyrå har derimot objektive klasseinteresser av at utbyttinga av arbeiderklassen fortsetter. Det er nok riktig at en lærer objektivt sett fungerer på borgerskapets premisser hvis vi ser på skolen som en del av undertrykkingsapparatet (jfr. debatten som gikk i Klassekampen i høst). Læreren har likevel ikke objektive interesser av at arbeiderklassen utbyttes.

VALG OG FRIHET

På en del punkter er det åpenlyst at elever og lærere i skolen har felles interesser mot staten, størstedelen av det kvalifiserte personalet i helse- og sosialsektoren har felles interesser med pasienter og klienter. Når Hernes angriper sykepleieres, sosionomers, lektorers og psykologers kamp for snevre profesjonsinteresser, er det to ting som er verdt å merke seg. For det første at angrepet rettes mot profesjoner som står forholdsvis lavt både lønns- og prestisjemessig. For det andre at angrepet rettes mot profesjoner som gjennom sitt yrke ikke har politisk innflytelse og som ikke er direkte nyttige for borgerskapet (det er grenser for hvor mye herskerklassen ser det som lønnsomt å betale for reparsjon av arbeidskrafta og å bøte på sosiale misforhold).

"Uten reformer stopper Norge" er en nylig utkommet bok. Boka er redigert av to sosiologer og har artikler som stort sett er skrevet av sosiologer. Odd Wormnæs sa fra talerstolen i DNS for noen år siden at sosiologene var det nye presteskapet, - først var presteskapet den viktigste legitimerer av systemet, så overtok sosialøkonomene, nå er sosiologene på vei inn. (Dette er sjølsagt ensidig og skjematisk framstilt, sosialøkonomene og andre intellektuelle er fortsatt viktige for borgerskapet). Hva er poenget mitt her? Samfunnsvitere som har skrevet boka "Uten reformer stopper Norge" går direkte i borgerskapets tjeneste. Dette sier jeg ut fra innholdet i boka og ikke ut fra tittelen. Noen av bidragsyterne er en del av herskerklassen, en del av den s.k. nomenklaturen, andre streber etter å komme dit. Disse sosio-

logene har valgt å gå i herskerklassens tjeneste. Om de har all verdens velmenende og vakre begrunnelser er helt underordna, saken er at de jobber direkte for å opprettholde systemet, for å få det til å gå en stund til. De er helt nødvendige for at borgerskapet skal opprettholde klassesdiktaturet. Dette er de intellektuelle som har satsa på en karriere i systemet.

Vi kjenner også sosiologer som av til kommer i direkte interessekonflikt med staten i jobben sin. Vi vil tro at en god del intellektuelle kommer i direkte interessekonflikt med staten evt. systemet på en eller annen måte i jobben sin. Det jeg nå skal si, mener jeg er meget vesentlig for vår politikk overfor studenter: Som intellektuelle har vi en viss valgfrihet i hvordan vi vil bruke kunnskapen vår. Vi kan velge å satse på en karriere som herskerklassens høyre arm. Jeg har allerede vist hvordan en del intellektuelle kan ha en tosidig funksjon: En lærer jobber i borgerskapets skole, er en del av systemet, men kan på mange måter velge å ta arbeiderklassens parti (sjøl om det umiddelbart ser ut som en kamp for snevre profesjonsinteresser, for redusert lesetid osv.). Og vi er da for at arbeiderklassen skal få utdanning. Intellektuelle kan også velge mellom å gjøre karriere i systemet og å bruke tiden si på å motarbeide systemet, knytte seg til arbeiderklassen som revolusjonær. For oppsummere: intellektuelle kan velge mellom å bli borgerskapets trofaste tjenere og tjene arbeiderklassens interesser.

RETTFERDIGE KRAV

En del intellektuelle grupper har hatt en klar nedgang i levekår i løpet av de siste 10 til 20 årene. En lektor vil f.eks. ikke ta igjen en industriarbeider i livslønn for ved 50-års alderen. Men det er liten tvil om at intellektuelle fortsatt har en del privilegier sammenligna med arbeiderklassen, Dette anser jeg så uomtvistelig at det ikke skulle være nødvendig å argumentere for. Men det er et godt stykke fra det å inneha en del privilegier til det å ikke ha rettferdige interesser å kjempe for. Kravet om at borgerskapet skal betale det utdanninga koster oppfatter jeg som rettferdig, - faktisk som et rettferdig krav på systemets premisser. Det betyr å stille en del økonomiske krav til staten. Faktisk oppfatter jeg de fleste kravene vi har stilt de siste årene (så lenge jeg har vært student) som rettferdige på systemets premisser.

Som revolusjonære aksepterer vi ikke å delta i å administrere

kapitalismen. Vi går ikke med på en argumentasjon om at noen grupper tar fra andre, vi er ikke med på å omfordele kapitalismen (en annen sak er at vi av taktiske grunner må vurdere hvilke krav som til enhver tid er riktig å stille og å støtte). Derfor støtter vi også s.k. "høytlønns-streiker" i Nordsjøen. Når det gjelder de krønene studentene får, er det viktig å ha klart for seg at disse ikke taes fra arbeiderne, men borgerskapet finner til enhver tid ut hvor stor del av profitten som skal invisteres i utdanning, og hvilke typer utdanninger som skal prioriteres.

På bakgrunn av det vi har sagt om studentenes klassetilhørighet og framtidige posisjon, er vår konklusjon at studentenes kamp for egne interesser er rettferdige. (Jeg bruker nå studentene allment - det gir seg nærmest sjøl at studenter fra borgerskapet ikke vil slåss mot staten for egne interesser). Studentenes kamp er ikke bare rettferdig, den tjener objektivt sett arbeiderklassens interesser fordi den mobiliserer mot systemet. Her kommer vi inn på ~~studentkampens~~ dagskampens politiske funksjoner, å mobilisere studentene mot staten og herskerklassen kan være et ledd i å knytte intellektuelle til arbeiderklassen. Bare borgerskapet har interesser av at vi innsnebrer den gruppen som har egne interesser å slåss for, til arbeiderklassen. Arbeiderklassen tjener på at studentene deltar i klassekampen og slåss for egne krav.

Mari

Blank side i vårt eksempler.

VEKK MED LAGA BETYR VEEKK MED NKS.

Sverre frå Trondheim skreiv eit innlegg under overskrifta ekk med laga " i forrige nummer av bladet med den største opplagsken i landet . Dette innlegget kan sjåast på som eit svar til det, konklusjonen min har eg vore original nok til å bruke som overrift....

Sverre sitt utgangspunkt er at laga, grunnorganisasjonen, kje fungerrer godt nok. Grunnorganisasjonane fungerer dårlig i forhold til det å produsere godt skolerte og aktive revolusjonære. Dei este for å ikkje seie alle vil vel vera einige i dette.

Men, så er det det som vi er uenige om da.. Sverre brukar tte utgangspunktet til å trekke den konklusjonen at laga slik vi enner dei no, må vekk. Dette fordi han meiner at lagsorganiseringa eit hinder for skoleringa, aktiviteten o.s.b.

Logikken hans er omlag sånn: pasienten er sjuk - drep han.

Eg skal gi to hovudgrunnar til at eg er heilt imot Sverre-ellen.

1) "Interesseorganisering" i staden for fag/fakultet/skole anisering vil bryte ned NKS som organisasjon og gi oss ei samantting av interessegrupper. NKS vil da bli ein "organisasjon"

ei gruppe t.d. arbeider med studentsamfunn, ei anna med interesse p og ei tredje med kvinnekamp.. Dette vil uunngåelig føre til at

blir utvikla frontsjåvinisme. Dette ligg innebygd i det faktumet laga er organisert ut i frå det som enkeltmedlemmane meiner er tigast/har mest lyst til å jobbe med til ei kvar tid. Frontsjåvinen kan t.d slå ut sånn at studentsamfunnslaget ikkje gidd å

oritere diskusjonar om sosialisme eller interessekamp. Diskusjonar

alle lag må prioritere høgt viss NKS skal ha ei framtid som ein anisasjon av revolusjonær karakter. For å seie det på ein annan

e. Interesseorganiseringa vil undergrave sjansen til å drive og å leie organisasjonen fram mot å bli ei einheitlig kraft. Det vil

bli uhorvelig vanskelig for DSA og sentralleinga å leie ein sånn anisasjon. Og kva slags forhold til å følgje opp vedtak som ikkje

på "interesselaga" sine hovudområde kjem frontsjåvinismen til å dusere ? Spådommen min er at denne organiseringa på denne måten vil

ergrave den demokratiske sentralismen, og dermed omdanne oss frå organ-sjon innretta på handling til ein prateklubb for interesse-

pper. Eit anna aspekt ved denne saka er at vi kjem til å ein organisasjon der kvar gruppe på kvar sine felt arbeider for

kortsiktige interessene til studentane. Det skulle vera unødvendig

å peike på at det står i skarp motsetning vil å skape folk i heilheitlige perspektiv som går ut over rammene til dette systemet.

2) Interesseorganiseringa vil likvidere NKS sine muligheter til bli (vi er det vel ikkje ?) ein studentorganisasjon med "lokalt ssegrunmlag". Dette er eit sjølv sagt resultat av at "tilfeldige" sakters skal diktere den organisatoriske strukturen på grunnplanet. rkninga blir at muligheitene til å arbeide effektivt lokalt, int politisk blir svekka. Muligheitene til å styrke massegrunnlaget arbeide med omlandet vårt til daglig må sjølv sagt og bli skadelidande-

Konklusjon: Sverre sitt forslag må bli diskutert mellom medlemme i NKS og bli avvist. Forslaget hans strir på grunnleggande punkt t revolusjonære organiseringsprinsipp. I tillegg til dette vil t svekke det reinte politiske arbeidet kraftig om ein skulle reorganisere NKS etter Sverre sine prinsipp.

Dette er hovudsida ved dette forslaget. Ei side av litt meir positiv karakter er det grunnleggande ønsket om å styrke NKS arane tt arbeid på ulike felt og i frontane. Dette må gjørast på to måtar 1) Styrk laga. (Gi pasienten behandling...) og 2) Styrk fraksjoneringa ; DS sitt grep om den. Sjølv om eg langt frå skal skjønne stoda NKS vil eg iallfall framheve at vi er på rett veg i forhold til egge desse punkta. Forbundsskolen vil styrke lagsleiinga spesilet og gsarbeidet generelt, og diskusjonane på IK konferansen, på landsmøtet ; ikkje minst i laga vil styrke oss i forhold til interessekampen i ulike felt.

Joseph V

Til slutt vil eg bare seie meg e... om laget som peikte å at det burde stå litt om målsak i IK manifestet. (Jfr forrige nr.) tillegg vil eg gjøra framlegg om at heile manifestet blir gitt ut å NORSK, altså ikkje på "hogmaal".

SOSIALISME-VEDTAK.

Nedenfor følger vedtak fatta i sentralstyret i høst.

For at folk skal få mest mulig oversikt over diskusjonen trykker vi både vedtatte og nedstemte forslag:

OM KLASSEGRUNNLAGET FOR PROLETARIATETS DIKTATUR.

1. Påstanden om at proletariatet kan/skal dele makta. Etter vårt syn kan berre ein klasse ha statsmakta. Dette betyr ikkje at småborgarlege klasser/sjikt kan fråtakast demokratiske rettar, slik som forsamlingsrett, valgrett, rett til å danne politiske parti, interesseorganisasjonar, osv. Dei kan berre ikkje leggja premissane for samfunnsutviklinga, men må delta på vilkår fastlagt av arbeiderklassens langsiktige interesser. Slike vilkår er :

- Statleg kontroll over produksjonsplaner, akkumulasjon og fordeling (planen)
- Gradvis oppheving av arbeidsdelinga hand/ånd og kjønnsarbeidsdelinga.
- Omgjering av alle samfunnsmedlemmer til arbeidarar, som får betalt etter yting i staden for eigendom.
- Økonomisk undergraving privat småproduksjon til fordel for kollektiv/statleg produksjon etter plan.

2. At småborgarlege klassar/sjikt ikkje deler makta betyr ikkje at det sosialistiske demokratiet er eit skinnendemokrati: Desse gruppene vil ha innverknad på statens avgjerdar i ei rekkje konkrete saker som angår deira livsinteresser.

VEDTATT.

UPP-84 har en riktig teori for den sosialistiske staten når det slår fast at proletariatets demokratiske diktatur i et land som Norge innebærer at staten skal være det arbeidende folkets under arbeiderklassens ledelse sin stat.

"Under arbeideklaasens ledelse" innebærer ikke en forståelse at proletariatets demokratiske diktatur hvor arbeiderklassen ved hjelp av statleige organer: (eller eget voldsapparat) fortløpende skal kunne diktere betingelsene allianse partnerne underlegges. Makta tilhører hele det arbeidende folket.

"Under arbeiderklassens ledelse" innebærer konkret:

- En rekke bestemmelser som vil gi arbeiderklassen fortrinn framfor andre klasse. Fortrinn som har som målsetting å kompensere for de ulemper klassen har sammenligna med andre sjikt og klasser. (Mindre tid, intellektuell trening)
- Kvotering i de folkevalgte forsamlingene som vil gi arbeiderklassen en representasjon (minimum) proporsjonal med klassens andel av befolkninga.
- Andre tiltak i denne retning.

NEDSTEMT.

OM PARTIETS ROLLE.

Sentralstyret støtter utkast til prinsippprogram kap. 5.7.2. og 5.7.3.

VEDTATT.

OM KLASSEGRUNNLAGET FOR PROLETARIATETS DIKTATUR:

1. Påstanden om at proletariatet kan/skal dele makta. Etter vårt syn kan berre ein klasse ha statsmakta. Dette betyr ikkje at småborgarlege klasser/sjikt kan fråtakast demokratiske rettar, slik som forsamlingsrett, valgrett, rett til å danne politiske parti, interesseorganisasjon o.s.b. Dei kan berre ikkje leggje premissane for samfunnsutviklinga men må delta på vilkår fastlagt av arbeiderklassens langsiktige interesser. Slike vilkår er:

- Statleg kontroll over produksjonsplaner, akkumulasjon og fordeling (planen)
- Gradvis oppheving av arbeidsdelinga hand/ånd og kjønnsarbeidsdelinga.
- Omgjeving av alle samfunnsmedlemmer til arbeidarar, som får betalt etter yting i staden for etter eigendom.
- Økonomisk undergraving av privat småproduksjon til fordel for kollektiv/statleg produksjon etter plan.

2. At småborgarlege klasser/sjikt ikkje deler makta betyr ikkje at det sosialistiske demokratiet er eit skinn demokrati: Desse gruppene vil ha innverknad på statens avgjerder i ei rekkje saker som angår deira livsinteresser.

VEDTATT.

UPP har en riktig teori for den sosialistiske staten når det slår fast proletariatets demokratiske diktatur i et land som Norge innebærer at staten skal være det arbeidende folkets under arbeiderklassens ledelse sin stat.

"Under arbeiderklassens ledelse" innebærer ikke en forståelse av proletariatets demokratiske diktatur hvor arbeiderklassen ved hjelp av statlige organer, (eller eget voldsapparat) fortløpende skal kunne diktere betingelsene alliansepartnerne underlegges. Makta tilhører hele det arbeidende folket.

"Under arbeiderklassens ledelse" innebærer konkret:

- En rekke bestemmelser som vil gi arbeiderklassen fortrinn framfor andre klasser. Fortrinn som har som målsetting å kompensere for de ulemper klassen har sammenligna med andre sjikt og klasser. (Mindre tid, intellektuell trening)
- Kvotering i de folkevalgte forsamlingene som vil gi arbeiderklassen en representasjon (minimum) proporsjonal med klassens andel av befolkninga.
- Andre tiltak i den retning.

NEDSTEMT.

OM PARTIETS ROLLE:

Sentralstyret støtter utkast til prinsippprogram kap.5.7.2. og 5.7.3
VEDTATT.

UPP slår fast at a) partiet har som oppgave å peke ut motstandarane av sosialismen (5.7.1.) og føra ein revolusjonær kamp (med alle mid mot borgerskapet dersom utviklinga under sosialismen fører til at det er fare for at eit mindretal av utbytтарar atter kjem til makta (5.7.3.) Det ligg i dette at partiet har rett til å gripe inn når partiet sjølv finn at det er fare for kontrarevolusjon.

5.7.2. derimot slår fast at dersom partiet får flertallet mot seg (i valde organ) lyt det bøya seg og at partiet ikkje skal spela ei leiande rolle i den sosialistiske staten, kjempa for politisk makt og stå i brodden for regjeringa. dersom det er i strid med folkeviljen og eit fleirtal i demokratisk valde organ.

I eit fleirpartisystem, som UPP legg opp til, er det mest sannsynleg at dei som representerer andre parti er dei som er mest mot kommunist

partiet og sosialismen i samfunnet sjølv om dei kallar seg sosialiste. Dersom partiet frivillig skal representerer fleirpartiparlamentet som øverste organ og bøya seg om ein får fleirtalet mot seg, og til dømes overlata staten og militærmakta til dette, gjerne borgarlege fleirtalet, er det ei linje for folkemord. Dersom ein meiner at det finst visse grenser for kva partiet treng å bøya seg for, så fører 5.7.2. folk bak lyset for da har jo i realiteten ikkje forsamlinga makta.

Ein heilt annan ting er at å utvikla sosialismen med våpen som einas drivkraft og middel er ei dødslinje for sosialismen, og ikkje for borgerskapet. Men 5.7.2. handlar ikkje om dette, men er klart formulert som garantier for kva partiet, alltid skal gjera i mindretals-situasjoner.

NEDSTEMT.

4)

Alle spørsmål om politisk makt er i siste instans om voldsapparat (hær, politi, sikkerhetstjeneste) derfor må kommunistpartiet sikres ei reell særstilling i voldsapparatet, ved bl.a. politisk styring gjennom politiske kommisærer.

VEDTATT.

OM DEMOKRATISKE RETTIGHETER.

Centralstyret vil gi sin støtte til UPP pkt.5.5.8.

VEDTATT.

JPP må slå fast at det viktigste med spørsmålet om demokratiske rettigheter er den politiske kampen for å sikre at slike vert reel. I den grad ein omtalar det juridiske aspektet må det vera for å markera ait brot med den borgarlege illusjonen om "lik rett til all

og for eit sosialistisk demokrati som ved kvoteringsordninger osv. sikrar at arbeiderklassen reellt kan bruke demokratiet i styringa, og for at demokratiet vert reellt for det store flertallet som i d

ikkje kan nyte godt av demokratiet.

VEDSTEMT.

OM ARBEIDSDELINGAS ROLLE UNDER SOSIALISMEN:

-) I et sosialistisk Norge vil det eksistere samfunnsmessig arbeidsdeling. Omfanget av denne arbeidsdelinga vil variere mellom forskjellige samfunnsnivå:
-) Den norske arbeiderklassens kunnskapsnivå og erfaring fra produksjonen tilsier at styring og organisering av produksjonen i stor grad kan skje direkte fra arbeiderkollektivet, sjøl om det fremdeles vil være behov for særegen ekspertise innenfor teknologi og innovasjon.
-) En stor del av beslutningene i stats-, fylkes- og kommunebyråkrati kan overføres til valgte, lokale styringsorgan.
-) I statsledelsen og statsadministrasjonen vil det være et særlig behov for ekspertise innenfor økonomi, teknikk, diplomati og planlegging. Det vil også være et sjikt av politikere som arbeider på hel dag.

2. Denne arbeidsdelingen vil objektivt eksistere. Den gir særegen makt til ekspertisen sjøl om det blir opprettet kontrolltiltak og administrasjonen settes under sterk politisk styring. Det er rett av UPP å påpeke dette og vise at arbeidsdelingen først kan bli opphevd når produktivkreftene er utviklet så langt at ekspertenes kunnskapsmonopol er opphevet og behovet for manuelt arbeid lengre tid av dagen forsvinner.

Mindretallsforslaget ser ikke på behovet for ekspertise som en objektiv nødvendighet, det undervurderer derfor betydningen av dette spørsmålet og bidrar derfor ikke til å stake ut retningslinjer for å løse det.

3. Arbeiderklassens linje må være å begrense byråkratiets/ekspertisens makt gjennom kontrolltiltak og politisk styring, slik at stadig flere saksområder unndras fra ekspertenes makt. Videre må utviklingen av produktivkreftene drives i en slik retning at den bidrar direkte til å bygge ned arbeidsdelingen. Dette krever at det er arbeiderklassen som har styringen med måten ny teknologi blir tatt i bruk på.

VEDTATT.

Sentralstyret i NKS gir sin tilslutning til kapittel 5 i utkast til prinsippprogram for AKP ml av mars 1984

VEDTATT.

Sentralstyret kan ikke gi sin tilslutning til utkast til prinsippprogram
NEDSTEMT.

Alle forslag der det forelå motforslag ble vedtatt med knapt flertall.

PRINSIPPROGRAMMET -HVA NÅ ?

Debatten om partiets prinsippprogram går nå inn i sin avsluttende fase.

Engasjementet i diskusjonen har vært svært varierende både i partiet og NKS. Jeg oppfatter det som et stort problem at så mange av NKS-medlemmer har blitt stående på sidelinja og ikke har klart å ta standpunkt til de mest omstridte spørsmåla. Dette skyldes for det første at debatten har vært vanskelig å følge med i, -programmet er stort og uoversiktlig.

For det andre har ledelsen både i AKP og NKS i alt for liten grad ledet an i diskusjonen. Vi har sviktet med hensyn til å stille motsigelsene og problemstillingene klart nok.

For det tredje anser mange debatten for uinteressant. -Den berører ikke de tinga folk er opptatt av og jobber med i dag. Det siste argumentet er ei farlig linje. Programmet avspeiler hvilken politisk profil partiet skal ha. Debatten omkring programmet vil være med på å utforme AKP's politiske utvikling.

Som NKS-medlemmer står vi på partiets politikk. Å neglisjere programdebatten betyr å unnlate å ta ansvar for den politiske utviklinga til ml-bevegelsen i Norge.

OM FORMA TIL PROGRAMMET.

Et prinsippprogram bør være kort og konsist, -en klar framstilling av partiets politikk på de fleste felter beregnet både på medlemmer og andre interesserte

Programmet er for langt, det er for mye prat og det er innebygd en del motsigelser som gjør at det kan tolkes i flere retninger.

Programmet skal sjølsagt favne mest mulig av partiet. Det finnes mange motsigelser som vi må leve med. Men på de spørsmåla som vi oppfatter som prinsippielle og som skiller oss klart fra andre partier må det klart og utvetydig komme fram hva som er vår politikk.

Forma på programmet har fått betydning for forma på debatten. Deltakerne har først og fremst vært medlemmer av programkomiteen eller andre særlig engasjerte. Den eksterne debattformen har stilt medlemmer på linje med ikke-medlemmer og et langt program med uklare motsigelser har favorisert skriveføre intellektuelle.

Jeg vil gjerne gjøre opp en status for medlemmer av NKS for å klargjøre mitt eget standpunkt så langt.

Jeg gikk tidlig ut med en "venstre"kritikk som har fått mange til å lure på hvor jeg nå befinner meg i det politiske landskap.

Jeg vil konsentrere meg om sosialismedelen, fordi det er her de mest omstridte spørsmåla befinner seg. Jeg kommer ikke til å drøfte hva som står på den enkelte sidene (det meste står der), men ut fra hvilke motsigelser som mer eller mindre eksplisitt har kommet fram i debatten.

Først litt om de positive trekk ved programmet:

- det gjøres et seriøst forsøk på å ta oppgjør med en østeuropeisk kommunismetradisjon
- det legges vekt på framheve sosialismens demokratiske trekk
- man har avskaffa fraseradikalistiske ord og uttrykk som uttrykte et overforenkla syn på tilværelsen

Men alle saker har to sider og det kan synes som om baksida her er at programforfatterne her har drukna i sine positive målsettinger. Resultatet har blitt et program med overtoner av ønsketenkning.

Det er blitt lagt altfor liten vekt på de mange problemer sosialismen vil stå overfor - nettopp fordi det er etovergangssamfunn, noe som enkelte debattanter tillegger forslaget å representere nytenkning omkring.

F.eks blir ikke motsigelsen mellom å sikre folk materiell velstand problematisert i forhold til imperialistisk utbytting.

Det er i det hele tatt lagt altfor liten vekt på økonomiske rammer for hva som er politisk mulig.

Dette står forresten i motstrid til at det andre steder i programmet legges vekt på utviklinga av produktivkreftene som forutsetning for utvikling. Jeg tenker på spørsmålet om kvinnefrigjøring og spørsmålet om utviklinga av arbeiderklassen til å bli en ledende klasse.

Jeg vil videre berøre tre temaer som har vært oppe til debatt:

1. Den såkalte "Botnedaldebatten"

For de som har fulgt med vet de at dette dreier seg om byråkratiets rolle, om hvilke muligheter arbeiderklassen har for å ta direkte del i statsstyringa og avskaffe byråkratiet.

I dag er dette blitt en debatt om dette kan skje umiddelbart eller om det er en mer langsiktig prosess.

Min kommentar: Det er ikke mulig å avskaffe byråkratiet umiddelbart etter en revolusjon. Jeg tror at arbeiderklassen realtativt raskt kan ta ledelsen på arbeidsplassene både over arbeidsvilkår, produksjonsplanlegging og produktutvikling. Dette finnes det til og med eksempler på under kapitalismen. Jeg tror imidlertid ikke dette er mulig ~~xxxxx~~ på statsplan.

I svært lang tid etter revolusjonen vil vi trenge byråkratisk ekspertise i statsadministrasjonen. Å ikke erkjenne dette faktum er en grov undervurdering av et stort politisk problem.

debatten om "direkte makt" startet opp med et annet utgangspunkt:

- Hvordan skal arbeiderklassen sikres den politiske makta?

Sitat K. Botnedal: "Arbeidsdelinga og klassemotsigelsene oppheves ikke med ett slag i en sosialistisk revolusjon. Dersom ikke den revolusjonære arbeiderklassen og folket griper makta i staten fra første stund og befester stillinga si, vil faren for kontra revolusjon være stor" (s. 95 i UPP)

Sitat flertallsforslaget: "I administrasjonen av staten og økonomien må arbeidarklassen og folket sine demokratiske organisasjoner trekkjast med for å kontrollere arbeidet. Når det er mogelig må makt og beslutninger overføres til det arbeidende folket direkte"

Vår definisjon av en sosialistisk revolusjon har vært at arbeiderklassen i spissen for en allianse som samler hele det arbeidende folket har tatt statsmakta og fortrent borgerskapet og deres støttespillere.

Hvem andre enn de som har lagt revolusjon har den politiske makta?

Spørsmålet bør heller bli: Hvordan sikre at denne makta ikke blir tatt fra dem igjen.

Her vil byråkratiet sjølsagt representere et politisk problem.

Dette løses ikke først og fremst ved at arbeidere erstatter byråkrater, men at byråkratene arbeider på oppdrag for en politisk ledelse som har muligheter til å legge premissene for administrasjonens arbeid og eventuelt avsette dem hvis nødvendig.

2. Det sosialistiske demokratiet.

Det er to infallsvinkler til kritikk av behandlingen av demokratiet i UPP:

- for lite demokrati
- for mye demokrati

Med for lite demokrati mener jeg ei behandling av begrepet som et nødvendig onde.

Her kommer behovet for å avgrense seg mot den østeuropeiske kommunismetradisjonen inn som en viktig faktor.

Demokratiet blir nødvendig for å hindre ei negativ utvikling.

Men det blir ikke lagt tilstrekkelig vekt på at det sosialistiske demokratiet er en særegen form for deltakelse på et nivå som er mye mer demokratisk enn det vi i vårt samfunnssystem er i stand til å forestille oss.

Det er rett og slett ikke mulig å skape en slik rivende utvikling som sosialismen skal være uten et aktivt demokrati og massemobilisering.

Sosialistisk demokrati er ikke en rettighet som en kan velge å benytte seg av. (Det er sjølsagt det også). Men det er noe mer:

Det stiller krav til aktivitet og deltakelse.

- Hvorfor "for mye demokrati"

Utkastet gir inntrykk av at demokratiet er et mål for sosialismen. Jeg mener at det i større grad skulle vært understreka at demokrati er en god metode for å nå de andre måla. For mange er demokratiet et mål i seg sjøl, sosialismen er at "alle skal få bestemme". Vårt mål er å avskaffe utbytting og undertrykking. Når det ikke lenger finns undertrykking blir jo demokrati et meningsløst begrep.

Hvis vi forutsetter at demokratiet er målet blir det viktigste å legge forholda til rette for at flertallet skal få bestemme.

Hvis målet derimot er kommunismen må det viktigste være at flertallet slutter opp om den politikken som fører til det målet.

Det betyr at arbeiderklassen gjennom kommunistpartiet må slåss for å få dette flertallet med seg.

Om en får flertallet mot seg, betyr det ikke at man trekker seg tilbake slik som UPP antyder.

Det kan bare bety at man endrer taktikk og metode. En tilbaketrekning kan ikke være politisk oppgivelse, men en taktisk retrett. Dette blir ikke understreka nok.

3. Synet på kommunistpartiet.

Ved forrige partilandsmøte var dette noe av kjerna i striden: Skal partiet ha en ledende rolle i sosialistiske staten eller skal kommunistpartiet konkurrere på lik linje med andre partier. Høyresida i partiet gikk ut, men det ser ut til at mange av deres politiske standpunkter har fått innpass i det nye programutkastet. Blant annet åpnes det for eksistensen av flere partier og det legges større vekt på at partiet må slåss politisk for å få oppslutning for sin politikk.

At sosialismen må baseres på politisk oppslutning og ikke på bajonetter er for såvidt en viktig sak som det er greit å få slått fast.

Men jeg tror ikke den viktigste tendensen i ml-bevegelsen i dag går i denne retning. Jeg tror det er mer som trekker i retning

av å underkjenne nødvendigheten av et kommunistparti i ledelsen. Det kommer til uttrykk ved en oppsummering av sosialismens historie med entydig vekt på sosialismens problemer knyttet til sjølve eksistensen av et kommunistparti.

Løsningen blir dermed en godt organisert arbeiderklasse som en motvekt til kommunistpartiet. Denne linje som var en kritikk fra "høyre" i 1980 går idag igjen hos folk som kritiserer programutkastet fra "venstre".

Kort oppsummert betyr det at medlemmer av NKS som kritiserer utkastet for å være revisjonistisk samtidig går inn for å erstatte partiets ledende rolle med en "arbeiderrådssosialisme".

For de mange som finner sosialismedebatten komplisert bidrar vel dette bare til ytterligere forvirring.

Hvor går partiet nå?

I disse utmeldingstider har jeg flere ganger blitt spurt om jeg kommer til å melde meg ut hvis UPP blir vedtatt på landsmøtet.

Til dette spørsmålet er svaret nei!

Jeg tar sterkt avstand fra linja med at hvis ikke alle mine standpunkt blir ivarettatt i programmet vil jeg ikke være med. Uemighetene i partiet er til å leve med.

Måten vi løser dagens problemer på vil være med på å avgjøre om AKP fremdeles har livets rett den dagen revolusjonen settes på dagsorden. Debatten er ikke avsluttet, heller ikke etter landsmøtet.

Utfordringene nå ligger i å få de reelle motsigelsene opp i dagen, studere det teoretiske grunnlaget og sosialismens historie.

For NKS må det bli særlig viktig å framsøffe kunnskap om det norske klassesamfunnet og hvordan det fungerer.

Utgangspunkt for den videre debatt må være åpenhet, en kameratslig stil og målsetting om å nå fram til større enhet på ethøyere nivå med hensyn til hvordan vi ønsker oss det sosialistiske samfunnet!

TORIL ME